

Intervju: Novi korak u život
(Razgovor s Katarinom Brajdić)

Regionalna suradnja u kozmetici
- put k tržištu rada

Priroda skrivena u objektivu

Velikih 20 godina LiDraNa

Ines Kovačić:
„Bila sam ambiciozna još od osnovne škole!“

Sportski uspjesi naših učenika

SADRŽAJ

Uvodnik	3
Naše srce kuca za Katarinu	4
Intervju: Novi korak u život - Razgovor s Katarinom Brajdić	6
Kad radiš srcem, ništa nije teško	8
Razmišljanje jedne srednjoškolke	9
Vlasnik Atlantic grupe u našoj dvorani	10
Koledžicom u našu školu	11
KK Cedevita u dobrovornoj akciji za našu Katarinu	11
Humanost u razredu	12
Turnir u beli	12
Školski ples u službi humanosti	13
Kapi dobrote i ljubavi za djecu iz doma Savica Šanci	13
Volonteri na djelu	14
Ispunimo želje beskućnicima	14
Nogometni Dario Šimić na humanitarno - sportskoj priredbi	15
Od nezaposlenih žena, do menadžerica u kozmetici	16
Make-up artists from London in our school	18
Natjecanje u šminkanju	19
Natjecanje vizažista u Opatiji	19
Srednjoškolske knjižnice u Zagrebu i Vukovaru	20
Stvarni i virtualni susret sa Zoranom Ferićem	22
Jedrima oko svijeta	23
Velikih 20 godina LiDraNa	24
Kiklop - šok ili nevjera	26
Interliber - zaštita bioraznolikosti	27
Natjecanja	28
Ines Kovačić: „Bila sam ambiciozna još od osnovne škole!“	30
Priroda skrivena u objektivu	31
Veliki korak za maturante	32
Šah	34
Sveti Nikola razveselio „mišiće“	34
School sweet school	35
Božićna priredba u našoj školi	36
U posjetu Tportalu	37
Dođi osmaš, Zagreb te zove	38
Usred Vukovarske ulice, oaza mira	39
Sportski uspjesi naših učenika	40
Košarkaška povijest u Prelogu	41
Prelog protutnjao Klinčekom	42
5. kros Sportskih novosti	44
Rukomet	44
Sportski razred	45
U našoj školi „Razred 2011.“	45
Mjesto za odmor, rekreaciju i bijeg od gradske vreve	46
Sarajevo, Sarajevo	47
Dvorac Trakošćan - Tuheljske toplice	47
Zagrebačke dame	48
Literarni radovi	49

IMPRESSUM

Za izdavača

Prirodoslovna škola Vladimira Preloga
Ulica grada Vukovara 269, Zagreb
tel./fax. 01/6184-780
Centrala 01/6184-772
Zlatko Stić, ravnatelj

Glavna urednica

Željka Orešković

Uredništvo

Kristina Cvetković, Sandy Bogovac,
Lucija Ačkar, Ana Vrban

Novinari

Marta Juras, Lucija Klarić, Andrea
Puškarić, Ana Vrban, Željka Orešković,
Lea Balen Percela, Marina Gojković,
Lucija Ačkar, Kristina Cvetković, Sandy
Bogovac, Ivana Pavlović, Morana
Gabričević, Marina Zelenika, Antonio
Svorenji

Lektura

Sanja Vlahović - Trninić, prof.

Fotografije

Juliana Lana Prah, Novinarska skupina

Fotografija na naslovnici

Tomislav Šklebar

Voditeljica novinarske skupine

Milkica Urska, prof.

Grafička priprema

Članovi Novinarske skupine

Tisk

Printeria

KAO UREDNICI, ČAST MI JE NAPISATI NEKOLIKO UVODNIH RIJEČI

Dragi moji prirodoslovci!

Labos se vratio! Znamo da smo vam nedostajali prošle godine, zato smo se ove potrudili to nadoknaditi mnogim zanimljivim temama. Primjerice, **humanitarni koncert Tonyja Cetinskog** i druge aktivnosti vezane uz **pomoć našoj Katarini**, poput školskog plesa i turnira u beli te **utakmica Cedevite** i prikupljanje potrepština **domu Savica-Šanci**, zatim uskoro završeni botanički vrt, posjeta Interliberu, zajednička akcija **prikupljanja knjiga strukovnoj školi u Vukovaru** te upisivanje novog smjera. Naime, dolaskom nove školske godine u naše klupe, uz već poznate smjerove, smjestio se i jedan **novi smjer sportska gimnazija** (kako čujemo, jako su živahni!). Škola je uključena i u projekt **Regionalna suradnja u kozmetici - put k tržištu rada** zahvaljujući našim mladim i ambicioznim profesoricama. Kao što vidite, bili smo uspješni i izvan Hrvatske! U prilog tomu je i vijest da naša učenica **Ines Kovačić odlazi na međunarodno natjecanje iz biologije u Moskvu**, a učenik **Tomislav Škleber** je već pun **međunarodnih priznanja za umjetničku fotografiju**, njegov nam rad krasiti ovitak časopisa, pa sva natjecanja iz kemije, fizike, matematike do LiDraNa. Novost je da će dvadeset i troje maturanata postati zvijezde nove dokumentarno-edukativne serije pod nazivom **Razred 2011**. Pred kamerama će se s profesorima pripremati za maturu.

Ove smo se godine također morali naviknuti na novi Pravilnik o ocjenjivanju, a mnogi su se morali pomiriti i s promjenom smjene i novim profesorima. Početak školske godine nije bio lak, ali kako smo naviknuti na promjene, tako smo se navikli i na ovo (Sve je to za naše dobro!). I tako redom, i tako redom...

Znam da će vam čitanje ovogodišnjeg **Labosa** biti ugodno te da će vam teme biti zanimljive, ipak je tu nova novinarska ekipa, u kojoj su, naravno, svi orni i vrijedni.

Urednica: Željka Orešković, 3.e

Učenici i profesori naše škole organizirali veliki humanitarni koncert za Katarinu Brajdić

Naše srce kuca za Katarinu

Piše: Marta Juras, 3.d

Nakon prometne nesreće Katarini Brajdić, učenici 2. razreda kemijskog tehničara, amputirana je lijeva noga. Koncertom „Pomožimo Katarini“ organiziranim 22. rujna prikupljao se novac za Katarinu rehabilitaciju, ali i kupnju nove proteze koja bi joj omogućila bolju pokretljivost i veću samostalnost.

Život je lijep, ali zna biti i jako, jako okrutan. Nekome je prijatelj, ali nekome i gorki neprijatelj. Sudbina se okrutno poigrala s našom Katarinom Brajdić. U svibnju u jednoj nesvakidašnjoj, pomalo bizarnoj prometnoj nesreći ostala je bez lijeve noge. Srušio se svijet sedamnaestogodišnjoj djevojci na samom pragu mladosti. Ali, Katarina u tim najtežim trenucima nije ostala sama. Uz nju su bili roditelji, rodbina, prijatelji, kolege iz razreda, razrednica profesorica Biserka Zdjelarević i svi ostali učenici i profesori naše škole. Zahvaljujući vedrom i borbenom duhu, Katarina ne posustaje. Ali, nisu posustali ni mnogi dragi ljudi. Udržali su se u jednom zajedničkom plemenitom cilju – nabavci nove, suvremene proteze. Svi učenici i profesori naše škole nesebično su krenuli u akciju. Odlučili su organizirati veliki humanitarni koncert, a sav bi prihod išao za Katarinu i protezu koja košta 211 tisuća kuna. Od socijalnog je dobila

Katarina s roditeljima, razrednicom, gradonačelnikom i ravnateljem

20 tisuća, a ostalo su humanitarnim akcijama prikupili prijatelji Katarinina oca iz Udruge veterana specijalne policijske jedinice Alfa. Naša je škola odlučila skupiti još 80 tisuća kuna, koliko stoje fizikalne terapije i dodaci za protezu jer Katarina još raste pa će se i proteza morati stalno prilagođavati. I onda je sve krenulo.

Rujanska večer za pamćenje

Pripreme za veliki humanitarni koncert počeo je već u svibnju, a u rujnu je organizacija bila na vrhuncu. Cijela škola živjela je za Katarinu. Svi su željeli nekako pomoći. I zaista je bilo tako. Počeli su pregovori s mnogim pjevačima, poslane su stotine ulaznica i mnoge zamolbe za donaciju. Kao i toliko puta do sada, mnogi su ljudi pokazali svoje plemenito srce. Dirnula ih je priča o Katarininoj sudbini i nesebično su se odazvali ovoj plemenitoj, humanitarnoj akciji. Mnoge su tvrtke uplatile prihode na Katarinin račun. Večer 22. rujna je večer za pamćenje. Mnogo je naših učenika i njihovih roditelja došlo na koncert, kao i mnogo učenika iz drugih zagrebačkih srednjih škola. Na koncert je došao i gradonačelnik Milan Bandić, ministar Radovan Fuchs, državni tajnik za srednje školstvo Želimir Janjić, Gordana

Legendarni dvojac: Tarik i Rene

Bojan Jambrošić

Juraj Jurlina

Vilibold Kovač

Kim Verson

Buljan Flander, ravnateljica Poliklinike za zaštitu djece grada Zagreba, Milanka Opačić, predsjednica Saborskog odbora za mlade i obitelj, zamjenica gradonačelnika Jelena Pavićić Vukičević i mnogi drugi uvaženi gosti. Svi su oni htjeli pomoći našoj Katarini. Sportska dvorana bila je pretjesna za sve koji su tu večer htjeli biti na koncertu. Pune tribine skandirale su Katarinino ime. A ona, vedra, vesela i lijepa nijednom nije pustila suzu. Borac do kraja. Mlada djevojka koja ne dopušta da joj okrutna sudbina uništi mladost.

Tony i Kim pjevali za Katarinu

Atmosfera se razbuktala kada je na pozornicu izašao legendarni dvojac Tarik Filipović – Rene Bitorjac. Oni su se, kao mnogo puta dosada, i ovaj put nesebično odazvali i ovoj humanitarnoj akciji. Svojim šalama i dosjetkama odmah na početku koncerta do suza su nasmijali publiku. A onda je počeo pravi šou. Na pozornicu je izašla Kim Verson, učenica 3. razreda naše škole i ovogodišnja pobednica show-a „Hrvatska traži zvijezdu“. Kim je s velikim veseljem pjevala za sve, ali najviše za Katarinu, svoju kolegicu iz škole. Ubrzo su joj se pridružili i ostali finalisti tog popularnog show-a – Vilibald Kovač, Juraj Jurlina i Bojan Jambrošić. Vesela atmosfera, mladost koja uživa, presretna Katarina... Ipak, kulminacija večeri bio je Tony Cetinski. Sve je oduševio svojim hitovima i velikom, velikom dušom. Poznato je da se Tony rado odaziva humanitarnim akcijama, ali imamo osjećaj da je tu večer nadmašio sam sebe. Cijela dvorana pjevala je njegove pjesme, a on je svoju humanost i ljudskost potvrđio poljubivši Katarini ruku i zajedno s njom otpjevavši njezinu najdražu pjesmu. Da, veliko je srce kucalo tu večer u Prirodoslovnoj školi Vladimira Preloga. Naše srce za Katarinu.

Uvaženi gosti

Katarina s razredom

Tony Cetinski s našim curama

Tony Cetinski

Drago mi je da sam večeras u vašoj školi. Volim se odazvati humanitarnim akcijama, pogotovo ako su dobro i ciljano organizirane, kao ovaj koncert večeras. Vaša je Katarina prava heroina i pravi borac. Ona je pravi uzor mладим generacijama jer je, unatoč teškoj nesreći, smogla snage za daljnju životnu borbu. Osim toga, puna je vredine, optimizma i mladenačke ljepote. Posebno pohvaljujem sve učenike i profesore koji su organizirali ovaj koncert.

Katarina i Kim

Kim Verson

Večeras sam u isto vrijeme i tužna i sretna. Tužna jer se teška nesreća dogodila mojoj kolegici iz škole, jer se Katarini u jednom trenutku srušio svijet da se teško može shvatiti otkud crpi snagu za dalje. Ali, Katarina je svima nama pokazala kako treba živjeti život, jer je jedan, jedinstven i neponovljiv. Sretna sam jer je moja škola uspjela u vrlo kratkom roku organizirati ovako spektakularan koncert. Drago mi je ako sam ja barem malo u tome pomogla.

Novi korak u život

Katarina Brajdić, učenica 2. razreda kemijskog tehničara naše škole, 9. svibnja 2010. teško je stradala u prometnoj nesreći nakon koje joj je amputirana lijeva noga. Te nedjelje život joj se iz temelja promijenio. Sedamnaestogodišnja djevojka hrabro i odlučno nastavlja svoju životnu borbu ne dopuštajući da joj nesreća uništi mladost i sreću.

Katarina

Piše: Marina Gojković, 1.c

Labos: Možeš li nam ispričati što se dogodilo tog kobnog 9. svibnja?

Katarina: Bila sam kod bake u Slunju. Sa sestričnom sam otišla prijatelju na rođendan. Bilo nam je super. Cijelu smo se večer dobro zabavljali, pjevali i plesali. Oko 2 sata ujutro po nas je došao moj ujak. Stali smo na parkiralište ispred bakine kuće. Otvorila sam vrata auta i iskoračila lijevom nogom van. U tom sam trenutku začula strašnu škripku kočnica i osjetila jak udarac. Počela sam vrštati od bolova. Ukrzo je došla hitna. Kao da se sve zabilo u djeliču sekunde, kao da sam sve to sanjala...

Labos: Kako si se osjećala kada si saznala da će ostati bez noge?

Katarina: Pa... ja sam dva dana bila u komi. Kada sam se probudila, nisam uopće znala gdje sam. Došli su doktori i počeli mi pričati neke ratne priče, kako je puno ljudi stradalo, kako su mnogi ostali bez dijelova tijela... Odmah sam shvatila o čemu se radi. Bilo je teško, neopisivo teško. Nema tih riječi kojima bih mogla opisati svoje tadašnje stanje. Šok, nevjericu, bol, očaj i, naravno, pitanje: "Zašto baš meni?" Sjećam se da sam dva sata bez prestanka plakala. Ali, ne znam... smogla sam snage... suočila sam se sa svim što mi se dogodilo i što će se tek dogoditi. Svjesna sam da danas ne bih bila živa da sam u tom trenutku u potpunosti izšla iz auta. Dakle, živa sam i idem dalje.

Kad zaklopim oči, vidim rotirku hitne pomoći

Labos: Na tebe je golfom naletio mladi, dvadesetjednogodišnji policajac. Je li te posjetio nakon nesreće?

Katarina: Ja njega poznajem iz viđenja. U zavoju je izgubio kontrolu nad autom jer je prebrzo vozio i bio pod utjecajem alkohola.

S raskom

Policija je utvrdila da je imao 1,42 promila alkohola u krvi. Nakon nesreće vidjela sam ga dva puta. Prvi put u jednom kafiću u kojem sam bila s prijateljcama. Sjedio je dva stola dalje i kada me je video, okrenuo je glavu. Kada smo se drugi put stigli, prišao mi je. Bio je pijan. Rekao mi je da ne može spavati. Što mu na to odgovoriti? „Ni ja ne spavam već četiri mjeseca, nauči s time živjeti“, nekako sam promrmljala kroz zube.

Labos: Teško ti je zaspati? Imaš noćne more?

Katarina: Svaki put kad zaklopim oči, vidim rotirku hitne pomoći... Nije lako...

Labos: Dugo si bila u bolnici...

Katarina: Da, bilo je to dugo vrijeme. Stalno mi je netko dolazio. Naravno, roditelji, rodbina, prijatelji... Ukrzo nakon nesreće posjetili su me razrednica, ravnatelj i psihologinja. Poklonili su mi laptop i kako me razveselili. Ha, ha, čak sam ubrzo na njemu napisala i dvije lektire, referat i test iz matematike. Razrednica mi je često dolazila i pomagala da nadoknadim gradivo, a svaki je dan bila u kontaktu s mojo mamom. Najviše me dirnula

grupa na Facebooku koju su samo šest sati poslje nesreće osnovali moji prijatelji. Zove se „Podrška Katarini... uz tebe smo, andele...“ Danas grupa ima oko 20 000 članova iz cijelog svijeta. Nekako mi je to bila najveća sreća i podrška u tim teškim danima.

Labos: Četiri mjeseca poslje nesreće naša je škola organizirala koncert pod nazivom „Pomožimo Katarini“. Jesi li se iznenadila?

Sretna sam što idem u ovu školu

Katarina: Već sam u lipnju znala da škola namjerava organizirati koncert, a da će prihod ići za nabavku nove proteze. Mnoge

Na školskim hodnicima

su udruge i dobri ljudi uplaćivali iznose kako bi nam pomogli. Svima im od srca zahvaljujem. Proteza koju smo naručili jedna je od najboljih modela u svijetu. Prikupili smo dovoljno novca da je kupimo i da mogu nastaviti s kvalitetnom stručnom terapijom. Ljudi iz tvrtke Otto Bock, preko koje smo je naručili, obećali su mi da će postati njihova manekenka ako prva u Europi dobijem tu protezu, ha,ha. Rekli su mi da će izgledati kao prava noga, a meni je najvažnije da će moći normalno savijati koljeno i hodati po stepenicama jer mi je to sada s ovom protezom jako teško. Da, moja je škola za mene 22. rujna organizirala prekrasan koncert. To će pamtiti dok sam živa. Bilo mi je jako lijepo i odlično sam se zabavila. Žao mi je samo što se nisam mogla više kretati. Svi su se bojali da se slučajno ne spotaknem i ne padnem. Atmosfera je bila odlična. Bila sam jako uzbudjena zbog svega, a najviše kad sam se moralu popeti na pozornicu i „održati“ govor zahvale. Danas mi se čini da je to sve izgledalo pomalo nespretno, ali su me ljudi oko mene ohrabrali pa je tada sve bilo lakše. Tarik i Rene bili su izvanredni, Kim, s kojom idem u školu, prekrasna, a Bojan, Juraj i Vilibald neponovljivi. Naravno, najviše me oduševio Tony Cetinski. S njim sam i otpjevala jednu pjesmu. Sretna sam što idem u školu koja mi toliko puno pomaže i u kojoj su mi svi velika, velika podrška.

Labos: Kako danas napreduje tvoja rehabilitacija?

Katarina: Vježbe imam svaki dan. Učim hodati bez štaka, bez, kako sam ih ja nazvala, svoje Zdravke i Milenka, ha, ha. Nekad imam osjećaj da sam malo dijete koje pokušava učiniti svoje prve korake. Najteže mi je kada su promjene vremena jer me tada jako boli.

Katarina u laboru

Moja je snaga uvijek uz mene

Labos: Kako usklađuješ obveze u školi sa svim tim problemima, terapijama, bolovima?

Katarina: Zbog terapija često kasnim na prve sate ili odem sa zadnjih, ali u školi su svi susretljivi i puno mi pomažu. Ponekad kolege u razredu, u najboljoj namjeri, znaju čak i pretjerati. Stalno su, pogotovo kad sam se tek vratila, nosili za mnom stolce, nagovarali me da sjednom, da se ne umaram... ali, ja se ne dam. Nisam ja navikla sjediti. Cijeli se život bavim sportom. Pa i danas... napravim dnevno pedesetak skleкова i trbušnjaka. Ponekad zaigram i odbojku...

Labos: Sada si učenica drugoga razreda. Kako vidiš svoju budućnost?

Katarina: Nemam nikakvih planova. Puštam da se stvari odvijaju kako se trebaju odvijati i nekako sve prepustam slučaju. Jednostavno živim dan po dan. Već sam rekla da se volim baviti spotrom Dobila sam ponudu od jednog prijatelja, koji je također ostao bez noge, da zaigram u jednom odbojkaškom klubu. Kada dobijem novu protezu, evo mene na odbojci, šetat će po šumi, penjati se po stepenicama, upisati tečaj plesa...

Labos: Jako si vedra, optimistična i vesela. Otkud crpiš snagu?

Katarina: Ne znam, zaista ne znam. Ne crpim je. Moja je snaga uvijek uz mene. Takva sam oduvijek bila, takva sam i danas. Iza sebe sam ostavila sve one teške trenutke kada sam se osjećala jako, jako loše i kada sam se često pitala zašto sam uopće ostala živa. Nadam se da se oni neće nikada ponoviti. Pa što bih trebala? Plakati? Tugovati? Pasti u bed? Pa to onda ne bih bila ja. Ja sam, izašavši tek iz bolnice, tri dana prije svog rođendana otišla ravno u diskopark. Kada dobijem novu protezu, bit će to moj novi korak u život.

Fotografije: Neja Markićević, CROPIX

RAZGOVOR S NAŠOM UČENICOM

KIM VERSON

U mom se životu nije ništa promijenilo od show-a *Hrvatska traži zvijezdu*

Priroda je moje nadahnuće

Piše: Andrea Puškaić, 3.n

Neopisivo je biti na sceni

Labos: Kako ti je bilo pjevati za Katarinu?

Kim: Učinila sam najmanje što sam mogla. Sretna sam zbog toga i što je škola organizirala koncert.

Labos: Kako se inače osjećaš u školi?

Kim: Sunčan je dan, pa se lijepo osjećam.

Labos: Kako se tmurno vrijeme odražava na tebe?

Kim: Nisam baš ljubitelj zime, po takvome vremenu budem umorna.

Labos: Kako uspijevaš uskladiti svoje školske i poslovne obveze?

Kim: Nije to tako strašno, čak je bolje nego što sam zamišljala. Kada čovjek nešto radi srcem, onda ništa nije teško, sve se može.

Labos: Je li se nešto promjenilo u školi nakon show-a *Hrvatska traži zvijezdu*?

Kim: Ništa se nije promjenilo, sve je ostalo isto, a tako i treba biti.

Labos: Imaš li privilegije kod profesora?

Kim: Tijekom show-a profesori su mi kao i ravnatelj izašli u susret. Ovim putem im se zahvaljujem. Sada je sve normalno, učim i nema nikakvih privilegija.

Labos: Što misliš o školskim DJ-ima, tj. njihovom izboru glazbe tijekom odmora?

Kim: Pa... Znaju puštati dobre stvari, solidan je izbor glazbe. Možda bi ponekad mogli pustiti neke stare, kvalitetne, već pomalo zaboravljene stvari.

Labos: Na koje stare izvedbe misliš i kakvu glazbu inače slušaš? Koji su ti omiljeni bendovi?

Kim: Volim sve ono što je kvalitetno, od jazz-a, blues-a do rocka. Omiljeni bendovi su mi Nickelback, Aerosmith,

Scorpions, grupa Nazareth, G'n'R, a od naših bendova Parni valjak, Replica...

Labos: Koje su ti omiljene pjesme domaćih autora?

Kim: Gibonni – Libar, Parni valjak – Molitva, Vanna – Početak i kraj, Zorica Kondža (grupa Stijene) – Singing that rock n' roll, neke stvari od Tonya, Replica – Prva pa ljubavna, ima još dosta kvalitetnih izvođača na našoj sceni.

Labos: Kako se osjećaš na sceni?

Kim: Neopisivo... Kao da sam u nekoj drugoj dimenziji. Osjećaj je poseban.

Labos: Koji ti je najdraži nastup u HTZ-u?

Kim: Rock večer, kada sam pjevala Skunk anansie – Because of you i grupu Kultura – Na kraju dana.

Labos: Što ti najviše smeta?

Kim: Nepravda i laž.

Labos: Što radiš u slobodno vrijeme?

Kim: Idem s prijateljicama van, čitam i odmaram glasnice.

Labos: Koja ti pitanja novinari najčešće postavljaju?

Kim: Pitanja o ljubavi.

Labos: Namjeravaš li svog budućeg dečka predstaviti medijima?

Kim: Naravno da ne. Takve stvari će uvijek ostati dio moje privatnosti.

Labos: Koje ti je najbesmislenije pitanje upućeno?

Kim: Nekoliko puta su me pitali: "Kada bi te netko pitao tko je Kim Verson, što bi odgovorila?", takva vrsta pitanja su besmislena.

Labos: Što želiš poručiti budućim glazbenim nadama?

Kim: Vjerujte u sebe i svoje snove. Ako želite nešto postići u životu, potrebno je puno rada, truda i dobre volje.

Drugi moj san je postati fizioterapeutkinja

Razmišljanje jedne srednjoškolke

Piše: Morana Gabričević, 3.e

Puno je ljudi kojima je potrebna pomoć u bilo kojem smislu, nije u pitanju samo novac. Mnoge organizacije i razne akcije poput Crvenog križa, darivanja krvi, brige i skrbi o bolesnima i nemoćnima i sl., dio su humanosti, no neki ljudi nemaju vremena ni ambiciju za pružanje pomoći.

Vratiti osmijeh nesretnima

Stoga je naša škola nedavno organizirala koncert u koji je uloženo mnogo vremena i truda, no isplatilo se. Vratili smo osmijeh na lice nekome tko je izgubio želju za osmijehom. Jedna od karakteristika naše škole jest pomaganje onima kojima je pomoć najpotrebnija. Želimo vam reći da nikada nije prekasno da se uključite u neki program ili akciju kako biste nekome pomogli.

U Hrvatskoj se pokret nevladinih organizacija za pomoć i potporu počeo razvijati s početkom Domovinskog rata potaknut jakom motivacijom brojnih ljudi da pruže pomoć stradalima u ratu. Humanitarne organizacije osnivaju se u Hrvatskoj kao jedan nov, privatni sektor u okviru kojega se želi pomoći огромnom broju žrtava i njihovim obiteljima s postojećim problemima koje državni sektori zdravstva i socijalne skrbi nisu mogli riješiti.

Obično su ih osnivale skupine dobrovoljaca koje su se samoinicijativno započele baviti humanitarnom djelatnošću, a tek kasnije prerasle su u organizirani oblik djelovanja zahvaljujući stupanju na snagu Zakona o humanitarnoj pomoći.

Stoga, dragi čitatelji: „Napraviti humanu gestu ne traži puno, a pruža veliko zadovoljstvo“.

VLASNIK ATLANTIC GRUPE U NAŠOJ DVORANI

Emil Tedeschi, osnivač i većinski vlasnik Atlantic Grupe, osoba je koja je sudjelovala u humanitarnoj akciji Pomozimo Katarini davši sav prihod od dviju utakmica košarkaškog kluba Cedevita na račun koji je potreban za kupnju proteze.

Piše: Lucija Ačkar, 3.c

Boravio je u dvorani naše škole 10. veljače 2011. u povodu snimanja emisije Roberta Knjaza. Nakon završenog snimanja upustio se u kratak razgovor o humanosti, uspjehu, poslovanju pa i sportu. Razgovor smo započeli njegovim odbojkaškim uspjehom.

Labos: Svi govore kako ste zbog svog temperamenta u Bavarskoj izbačeni iz sastava hrvatske reprezentacije?

Tedeschi: Nisam bio niti pozvan u reprezentaciju, iako sam bio među tadašnja tri najbolja igrača u generaciji. Nisu me pozvali jer sam bio konfliktan igrač. Smatrao sam kako je Savez tada, a i danas, bio loše vođen te sam kao igrač ukazivao na pogreške, što se naravno Savezu nije sviđalo. Dok na terenu nisam ni u kojem smislu bio konfliktan, s obzirom da nisam imao potencijal za vrhunskog igrača, bio sam mobilizator ekipe.

Labos: Poznati ste kao veliki humanitarac te smatrate kako je prirodno da svi sudjeluju u humanitarnom radu.

Tedeschi: Puno je lakše dati, nego primiti! Odlučite li sudjelovati u humanitarnom radu, nepotrebno je od toga raditi show, pomaganje je nešto što se ne bi trebalo producirati.

Labos: Jeste li humanitarno osvijestili svoje suradnike?

Tedeschi: Mislim da su moji suradnici odrasli, obrazovani ljudi, formirane ličnosti i nisam ja taj koji bi im trebao ukazivati kako treba pomagati drugima. Od zarađivanja novca veće mi zadovoljstvo predstavlja umijeće stvaranja, novac je bitan, može ti dati svojevrsnu slobodu, omogućiti da si priskribiš ono što voliš i da se baviš čime želiš, bez novca ne možete napraviti nešto suvislo, ali novac kao novac ne može biti sam sebi svrha. U mome radu najviše me čini zadovoljnijim postignućem, da mi je stalo samo do novca vjerojatno se u jednom trenutku više ne bih time bavio.

Labos: Dolazite iz dobrostojeće obitelji. Mislite li, da niste bili toliko finansijski osigurani već u najranijoj mladosti, da biste ovako uspjeli?

Tedeschi: Bilo bi neprimjereno negirati kontekst iz kojega sam krenuo te kakve sam poslovne kontakte dobio kroz obiteljsko okruženje. S druge strane, smatram kako je motiv nekoga tko je materijalno manje osiguran, bitno veći.

Tijekom razgovora uočila sam da imati novce ne mora nužno promijeniti čovjeka i učiniti ga bahatim i umišljenim. Ostala sam iznenadena jednostavnosću, pristupačnošću, ali i odgovornošću gosp. Tedeschija. Uvjeren je da je njegov temperament, posvećenost radu i emotivnost najzaslužniji za uspjeh, dok drugima prepusta da misle što hoće. U njegovu slučaju dobrostojeća obitelj bila je samo dodatan motiv da se dokaže, dok su drugi umišljeni time što su im preci stvarali. Zaigrao je košarku s kadetom koji u našoj školi ima treninge, šalio se i zabavlja poput djeteta. Zahvalili smo se na pomoći za Katarinu jer nije mala stvar dati sav prihod od dviju utakmica i pri tome reći: „Zadovoljstvo mi je pomagati.“

Na zasluzenom odmoru

KOLEDŽICOM U NAŠU ŠKOLU

Piše: Lucija Ačkar, 3.c

Robert Knjaz, svima poznat po emisijama Koledžicom po svijetu, Mjenjačnica, Najveći hrvatski misteriji, Slučajni turist itd., boravio je u našoj školskoj dvorani na snimanju E. Tedeschija. Završio je srednju Tehničku školu Ruđera Boškovića, a na pitanje kakav je đak bio?, rekao je u svom šaljivom stilu: „Odličan!“. Međutim, drugi izvori kažu kako je bio lijep i nevaljao, tko će ga znati! Poslije je završio Ekonomski fakultet i Akademiju dramske umjetnosti.

Smatra kako bi se već nakon srednje škole trebali zapošljavati, započeti prve poslovne uspjehe, no istovremeno pohađati studij, jer, kako kaže: „Hrvati su jedni od pametnijih naroda, zato mislim da školovanje treba iskoristiti do kraja.“ Svoju karijeru započeo je na Dugavskoj kablovskoj televiziji, malo po malo postizao je današnji status priznatog novinara. Najljepše iskustvo mu je posjet k Tocu i ovaj razgovor. Negativno iskustvo mu je, pak, odlazak od Toce.

Moram priznati da je onaj Knjaz kojega vidimo na TV-u potpuno drukčiji uživo. Čini mi se presamovujerenim. Neki komentari su, ipak, bili suvišni i nimalo profesionalni, dok je profesionalnost ono što se očekuje od „profesionalnog“ hrvatskog novinara.

U dobrom društvu

VELIKA POBJEDA

KK Cedevita

u dobrotvornoj

akciji za našu Katarinu

Piše: Sandy Bogovac, 3.e

Slika sve govori

U sklopu humanitarne akcije „Pomozimo Katarini“ prihod od košarkaške utakmice između Cedevite i moskovskog Dinama, namijenjen je kupnji proteze koja će našoj Katarini omogućiti lakše kretanje. U srijedu 29. rujna 2010., u 21 sat, dvorana Sutinska vrela u Podsusedu, bila je puna.

Prizor kakav su navijaci Košarkaškog kluba Cedevita mogli samo zamišljati. Oko 1200 gledatelja doprinijelo je uspjehu humanitarne akcije „Pomozimo Katarini“ zbog koje je ovaj veliki sportski događaj dobio dodatnu vrijednost, a naši košarkaši dodatnu inspiraciju.

Dvorana je „na nogama“ uz pjesmu i podršku ispraćala košarkaše Cedevite koji su ostvarili veliki povijesni uspjeh kluba time što su se plasirali u skupine Eurokupa. „Cedevitaši“ su lavljom borbom do zadnje minute ostvarili veliku pobjedu nad moskovskim Dinamom s čak 36 poena razlike. Sjajna atmosfera posebno je oduševila novog centra Corsleya Edwardsa, koji je u premiji predvodio „Cedevitaše“ s osamnaest koševa i sedam skokova te se istaknuo kao novi lider ekipe. Uoči utakmice posebno je pozdravljen NBA i FIBA Hall of Fame trener Mirko Novosel, jedna od najvećih legendi hrvatske košarke.

Događaj je popraćen plesom cheerledaersica u odmorima, savršeno dobrom atmosferom, uz puno prodanih sendviča, pljeska nas učenika koji smo također košarkaši i ostvarenim snom što smo uživo gledali naše košarkaške uzore. Za nas, to je bila velika sportska i humanitarna pobjeda.

Na terenu u akciji

Humanost u razredu

Piše: Lea Balen Percela, 4.e

U razredima osnovnih i srednjih škola najčešće se mogu čuti uvrede i kojekakvi ružni razgovori između školskih kolega. Da bi se u razredima osjetio timski rad, moramo se tako i ponašati. Zajedno možemo postići puno toga, a da i nismo svjesni koliko. Ako postoji jedna ili više osoba koje vam se ne sviđaju ili su jednostavno iritantni, postoji dobar razlog za to. Tim osobama se ne treba osvećivati, niti ih ogovarati ili vrijeđati, samo ih treba pustiti na miru i ne obazirati se na njih, ali ako ih se ipak vrijeda ili ogovara i ne poštuje, onda se prije ili kasnije shvati da je to uzaludno potrošeno dragocjeno vrijeme na osobe koje toga nisu vrijedne. Osobe koje psihički i fizički maltretiraju one koji to ne zasluzuju, najčešće žele biti u centru pažnje ili se na taj način osjećaju snažnije i moćnije, s time da nisu svjesni da taj isti osjećaj mogu imati ako jednostavno pomažu drugima te ih poštuju. Sve su osobe jednake bez obzira na rasu, religiju i mnoge druge razlike među ljudima. Svi imaju jednaka prava, pa se tako trebamo i ponašati. Osobe koje su žrtve nasilja u skoroj budućnosti mogu imati problema s osjećajima i samopoštovanjem. Prema drugima se trebamo ponašati onako kako bismo htjeli da se drugi ponašaju prema nama. Cijenite ljude i pomažite drugima, jer se jedino na taj način čovjek cjeni!

Naša učenica sa štićenicom doma Savica-Šanci

TURNIR U BELI

Piše: Ivana Pavlović, 4.e

U sklopu humanitarne akcije koja se odvija u našoj školi - "Pomožimo Katarini", Lions klub Gradec organizirao je turnir u kartanju bele. Turnir se odvijao 22. listopada 2010. u 18:30 sati, susreli su se mnogi parovi koji su kotizacijom od 150 kn nastojali pomoći Centru za odgoj i obrazovanje djece s posebnim potrebama za poboljšavanje uvjeta boravka, školovanja i rehabilitacije.

Prostor u našoj školi osigurao je ravnatelj škole koji je, također, sudjelovao u turniru. Ljudi koji su dolazili s osmijehom na licu, ugodno su nas iznenadili i bili smo oduševljeni što su se okupili u tolikom broju. Sudjelovali su profesori naše škole, učenici, ravnatelj i mnogi drugi. Da bi organizacija bila što upješnija i koncentracija što bolja, osigurana je hrana i piće restorana Roses Outlet Centar. Naravno, bilo je i nagrada za one najbolje. Prvi par osvojio je mobitele Nokia x6, drugi par osvojio je poklon bonove u vrijednosti od 1000 kn u Roses Outlet Centru i treći par je osvojio thai masaže.

Kartanje pomaže drugima

ŠKOLSKI PLES U SLUŽBI HUMANOSTI

**Novac od prodaje ulaznica
namijenjen je domu
za napuštenu djecu
Savica-Šanci**

Piše: Lea Balen Percela, 4.e

Već dugi niz godina naša škola organizira ples za učenike, profesore i djelatnike škole, a prihod od kupljenih ulaznica namijenjen je domu za ostavljeni i nezbrinutu djecu Savica – Šanci, a ponekad i u neke druge humanitarne svrhe. Humanitarna plesna večer održana je 19. studenoga, svi su bili veseli, osobito zbog tradicionalnog susreta s djecom iz Doma. Ravnatelj se potrudio osigurati sve što nam je potrebno kako bi ples izgledao najbolje moguće. Osiguran je dovoljno velik prostor za ples, disco-rasvjetu, glazbu uz DJ-a, piće i hranu. Cilj je plesa, tj. ovog drženja, pobuditi u mladim ljudima želju da pomognu na svaki način onima kojima je pomoći zaista potrebna, primjerice djeci koja nemaju dom, roditelje ili im jednostavno nijihovi roditelji ne mogu omogućiti ono što im je potrebno.

Tijekom cijele godine Škola organizira još niz aktivnosti u kojima svi rado sudjelujemo, zadovoljni smo što možemo pomoći i što nas netko potiče da radimo dobro.

Prije Božića prikupljamo igračake, odjeću, obuću, hranu i novčani doprinos za Crveni križ, a tijekom siječnja prikupljat ćemo knjige za Srednju strukovnu školu u Vukovaru s kojom smo inače u zajedničkom projektu koji financira Europska unija. Sve nas to čini ispunjenima

osjećajem zadovoljstva i sreće jer znamo da time ne pomažemo samo njima, već i sebi.

Učimo, razvijamo se i postajemo bolji.

I profesor je propjevao

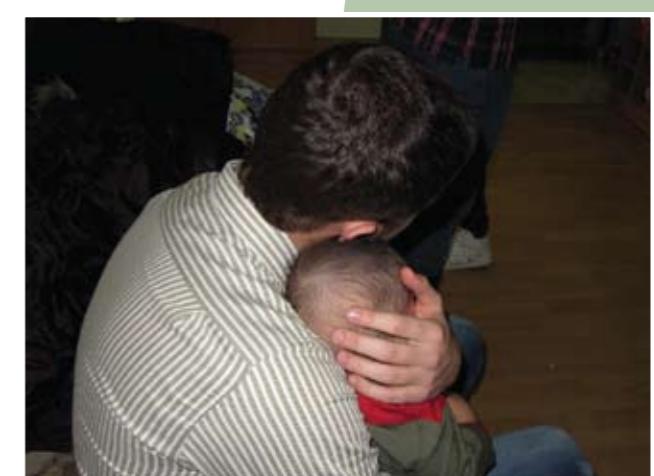
KAPI DOBROTE I LJUBAVI ZA DJECU IZ DOMA SAVICA ŠANCI

Piše: Kristina Cvetković, 4.n

Ozareno lice kao dječije oči

I ove godine, uoči božićnih blagdana, posjetili smo djecu iz Doma za nezbrinutu i ostavljenu djecu Savica-Šanci. Marljivi učenici naše škole prikupili su tijekom mjeseca prosinca pelene, igračke, čokolade, dječju kozmetiku, odjeću i 4000 kn koje smo prikupili od kupnje ulaznica na dobrotvornom plesu i sve su to odnijeli s učenicima i profesorima 17. prosinca djeci u Dom. Prenijeli su im lijepe želje za Božić i ljubav koju su učenici pokazali. Nemojmo ih zaboraviti ni tijekom godine, ponekad im je najvažnije upravo druženje. Slike govore umjesto riječi!

Skrivena svjetlost

HUMANITARNA AKCIJA

Blagdansko darivanje
beskućnika
VOLONTERI
NA DJELU

Piše: Denis Bučan, 4.a

U našoj školi ovu je školsku godinu počela djelovati volonterska skupina koju vodi prof. Bojana Radetić Turk, koja je volonterka s poduljim stažom. Skupini su se priključili učenici svih razreda kako bi podigli vlastitu razinu socijalne svijesti, a kasnije i druge senzibilizirali za ljudе koji u životu nemaju vlastiti dom i obitelj. S obzirom na to da je 5. prosinca Dan volontera, posjetili su dom za beskućnike u Heinzelovoj ulici u Zagrebu. Cilj im je bio obradovati ih darovima za predstojeće božićne blagdane koje su kupljeni donacijama učenika. U akciji su sudjelovali učenici četvrtih razreda.

Dok su unosili poklone u prenoćište, smješteni su s nestrljenjem čekali svoj poklon. Volonterima je uspjelo ostvariti prije zamišljenu želju - vidjeli su osmijeh na njihovim licima! Dobili su poklon koji su „naručili“. Jedna je gospođa dobila cipele i toliko je bila sretna da ih je morala svima pokazati, a nama se od srca zahvaljivala. Nakon dijeljenja poklona ostali smo još neko vrijeme družiti se s njima kako bismo ih, ipak, malo zabavili i saznali zašto su prisiljeni spavati u domu za beskućnike. U razgovoru smo saznali puno tragičnih i nesretnih priča. Ti su ljudi spletom nesretnih okolnosti postali beskućnici. Jedan je gospodin u razgovoru povjerio kako se oženio i priznao ženino dijete iz prijašnjeg braka. Napravio je kuću, kupio auto i sve to prepisao na suprugu. Ona mu je jedan dan, bez ikakva upozorenja, rekla kako oni nisu više jedno za drugo te je tražila rastavu. Rastavom nije dobio ništa osim kredita i dugova. Iako je od toga prošlo već 5 godina, ima još nekoliko rata za kredit koje treba isplatiti, a mjesecni prihodi su mu 900 kn. Rekao je da više nema povjerenja u žene.

Neki su propašcu raznih poduzeća nakon raspada Jugoslavije ostali bez posla, a bez nedovoljnog obrazovanja nisu se imali gdje zaposliti. Iako rijetki rade negdje, to im nije dovoljno za pristojan život, a kamoli za nekakav luksuz. Jedino što mogu kupiti je hrana i kutijadivje cigareta. Dobro je što se za te ljudе barem netko brine i daje im smještaj. Premda je naša škola tek počela sudjelovati u volonterskom radu i dobrotvornoj akciji, dobro smo se snašli i nadamo se da ćemo zainteresirati i uključiti još učenika u dobrotvoran rad.

Prenoćište Heinzelova

Ispunimo želje beskućnicima

Piše: Kristina Cvetković, 4.n

Skromni, ali dragi darovi

Učenici triju zagrebačkih srednjih škola IX. i X. gimnazije te Prirodoslovne škole Vladimira Preloga u suradnji s volonterima iz Volonterskog centra Zagreb, organizirali su povodom božićnih blagdana humanitarnu akciju „Ispunimo želje beskućnicima“.

U Zagrebu živi oko 500-tinjak beskućnika, a svaki od njih ima životnu priču koja će zasigurno dirnuti duše i onih najhladnijih među nama. Kroz razgovor s njima, učenici i volonteri su sastavili popis njihovih potreba te prikupili novac kako bi im ih mogli ostvariti. Koliko su beskućnici skromni, možda najbolje govore njihove želje. Sve što su poželjeli bila je odjeća, obuća, higijenske potrepštine i lijekovi te putne karte kako bi blagdane mogli provesti sa svojim najmilijima.

Učenici i volonteri uspjeli su ostvariti njihove želje. Pripremljene darove učenici su im uručili u IX. gimnaziji, a u prigodnom programu prikazan je i kratak film o prodaji časopisa „Ulične svjetiljke“ za pomoć beskućnicima.

Volonterska skupina s voditeljicom prof. B. Radetić Turk

SOLIDARNOST NA DJELU

NOGOMETĀŠ DARIO ŠIMIĆ NA HUMANITARNO - SPORTSKOJ PRIREDBI

Piše: Lucija Ačkar, 3.c

Na priredbi, koja se četvrtu godinu za redom održava u dvorani naše škole, 11. prosinca 2010. djeca predškolskog uzrasta, darivali su svoje igračke za štićenike doma Sv. Josipa i Sv. Terezije. Naziv priredbe je *Mali sportaši - Velikog srca* u kojoj su sudjelovali Dario i Josip Šimić.

Budite suigrači

Smatra kako je današnje školstvo znatno prilagođenije sustavu sportaša nego prije. Usklađenost obveza, predan rad, odgovornost, red, disciplina i odlučnost ključni su za uspjeh. Povjerio se da kao „klinac“ nije uviđao rizik u odustajanju od škole te da ustrajemo u školi do krajnjih granica, pri čemu je podrška roditelja, bližnjih i nastavnika neizostavan faktor. „Iskoristite sve mogućnosti, budite oprezni, nikad ne znate što vam se može dogoditi“, upozorio je na surov sportski svijet. „Mnogo je neiskorištenih potencijala, samo najjači opstaju, budite suigrači, s ekipom igrajte kao jedno, ali ne zaboravite se istaknuti. Ponekad jednostavno morate biti dio tima, ne obazirati se na sebe nego na ishod, no takvi budite kad vas uoče, kad se iskažete i kad netko počne ulagati u vas. Pazite da netko ne bude spretniji i ukrade vam mjesto“, poručio je Dario Šimić budućim hrvatskim zvjezdama.

Dario i Josip Šimić

Regionalna suradnja u kozmetici - put k tržištu rada

Ponovna suradnja naše škole i Strukovne škole iz Vukovara, zaposlit će 80 žena

Voditeljica projekta prof. M. Marić sa suradnicima

Dvije strukovne škole, naša iz Zagreba i Srednja strukovna škola iz Vukovara, u idućih deset mjeseci dodatno će zasukati rukave. Naime, tim naših profesorica i profesora uspio je napisati projekt o dodatnom poučavanju i osposobljavanju žena srednje dobi koje su nezaposlene, i omogućiti im ponovni ulazak na tržište rada razvijajući im kompetencije u području kozmetike. Konačni cilj je do listopada 2001. godine 80 žena različite dobi osposobiti za rad u hotelima, spa i wellness centrima, kozmetičkim salonima ili vlastitim biznisima u Hrvatskoj ili Europi. Školovanje za njih bi pritom bilo besplatno.

«Riječ je o projektu „Regionalna suradnja u kozmetici - put k tržištu rada“, financiranom iz pretpriступnih fondova Europske unije iz kojih ćemo dobiti 160.985 eura», rekla nam je profesorica Marina Marić, voditeljica projekta inače profesorica fizike u našoj školi, čiji je partner na projektu Srednja strukovna škola Vukovar.

Programe menadžmenta u kozmetici još treba izraditi

Nezaposlene žene iz Zagreba i Vukovara preuzete s popisa Hrvatskoga zavoda za zaposljavanje imat će priliku obrazovati se u jednom od četiri područja: šminka, manikura, aromakozmetika i menadžment u kozmetici. «Predviđeno trajanje projekta je 12 mjeseci tijekom kojih je potrebno izraditi kraće programe za obrazovanje odraslih te povećati kompetencije nastavnika strukovnih škola i osposobiti ih kao trenere tih programa. Uz to, opremiti će se prostor škola modernom opremom», naglašava prof. Marić.

Kako u Hrvatskoj ne postoji verificirani program menadžmenta u kozmetici, no on je priznat i poznat u Europi, nastavnicima

Piše: Ana Vrban, 4.n

dviju škola bit će omogućeno prikupljanje i razmjena znanja s kolegama iz Engleske, Njemačke i Slovačke. Ukupno su 24 nastavnika uključena u taj pilot-projekt. Budući da se očekuje kako će broj potencijalnih kandidatkinja za obrazovanje biti veći od predviđenih 80 mesta, u školama planiraju napraviti selekciju popisa Zavoda za zapošljavanje. Prednost u programu time bi dobile samohrane majke.

U sklopu projekta Regionalna suradnja u kozmetici - put k tržištu rada

Edukacija je započela s temom *Aromakozmetika* koja se održala u Slovačkoj od 3. do 8. siječnja 2011., educirala je prof. Vesnu Šercar, prof. Anu Koletić, gde Snežanu Živković i Maju Lukić iz Vukovara. Supervizori su bile Svjetlana Jeleč i Marina Marić.

Edukacija s temom *Manikura* koja se održala u Njemačkoj, u Münchenu od 10. do 15. siječnja 2011. educirala je profesorice Marinu Marić, Anu Koletić, gde Snežanu Živković i Maju Lukić. Supervizori su bili profesori Vladimir Bertol i Kristian Plazibat.

Edukacija s temom *Menadžment u kozmetici* koji je bio u Crailsheim-u od 18. do 23. siječnja 2011., educirao je prof. Kristiana Plazibata i prof. Gordanu Majstorović te gđe. Živković i Spasenović. Supervizori su bile prof. Marić i Radetić Turk.

Edukacija s temom *Make up u Londonu* koja je bila od 31. siječnja do 6. veljače 2011., educirala je prof. Šercar i prof. Koletić te gđe Živković i Lukić. Supervizori su bile prof. Marić i prof. Radetić Turk.

Praktičan rad članova projekta

PLAN PROJEKTA

Marina Marić, prof.

EUROPEJSKI FONDOVI

NAZIV PROJEKTA: Regionalna suradnja u kozmetici – put k tržištu rada

NATJEČAJ : REGIONALNA MREŽA LOKALNIH OBRAZOVNIH USTANOVА

VODITELJ PROJEKTA: PRIRODOSLOVNA ŠKOLA VLADIMIRA PRELOGA, Zagreb

SURADNICI: IFKA NAILS, KAZALIŠTE KEREMPUH, ALECTO, CONER, BIOAROMATICА

PROGRAMI: Šminka, Manikura, Aromakozmetika, Menadžment u kozmetici

CILJEVI: Povećati kompetencije nastavnika strukovnih škola i osposobiti ih za provođenje novih kratkih programa za obrazovanje odraslih; Osposobiti VET nastavnike za izradu programa, verificirati programe i opremiti prostor; Unaprijediti kompetencije 80 nezaposlenih žena i podsjeti svijest o važnosti cjelozivotnog učenja s naglaskom na regionalne mreže

TRAJANJE PROJEKTA: 12 MJESECI

KONAČNU KORIST OD PROJEKTA IMAJU: Polaznici jednog od 4 programa; Ženska populacija zbog prirode posla čime bismo doprinijeli većoj stopi zaposlenosti žena; Suradnici na projektu; Hoteli, spa i wellness centri, kozmetički saloni i sl. te njihovi korisnici; Regije u kojima će se razvijati turizam zbog kvalificiranog kadra; Strani investitori koji učaju u zdravstveni turizam

GLAVNI REZULTATI PROJEKTA: Unaprijedene kompetencije nastavnika i upoznatošću s najnovijim trendovima, tehnikama i materijalima u kozmetici; Verificirana četiri pilot programa; Opremljen prostor u skladu sa specifičnim potrebama programa; Unaprijedene kompetencije ciljne skupine provedenim pilot programima; Podignuta razina svijesti između regija o važnosti cjelozivotnog učenja

AKTIVNOSTI: Razmjena znanja trenera međusobnim posjećivanjem: Šminka: Hostco make-up Academy, London, Engleska; Manikura: Cesar Secrets training center, München, Njemačka; Management: Dietlinde Schuller – Webb, Crailsheim, Njemačka; Aromakozmetika: Škola Remas, Piešťany, Slovačka; Sudjelovanje na snimanjima kozmetike: Bologna, Italija; Paris, Francuska; Opatija, Hrvatska

CIJENA PROJEKTA: 190.245,68 € **GRANT DOBIVEN OD EU:** 160.985,90 €

FINANCIRANJE OD GRADA ZAGREBA I VUKOVARA: PO 10000 €

MARINA MARIĆ, VODITELJICA PROJEKTA: marina.marić@prelog.hr
PRIRODOSLOVNA ŠKOLA VLADIMIRA PRELOGA

MAKE-UP ARTISTS FROM LONDON IN OUR SCHOOL

Piše: Željka Orešković 3.e

U današnje vrijeme svi više drže do sebe, od estetike vanjskog izgleda do vježbi koje nas jačaju iznutra, primjerice joge. U našoj školi postoji smjer kozmetičar koji je orijentiran na dekorativnu kozmetiku, ali i na medicinsku.

Polaznice smjera kozmetičar uče primjenjivati razne tehnike šminkanja, masaže, uklanjanja i prikrivanja nekih tjelesnih nedostataka.

Kako bi svoju struku što bolje izučile, u posjet su im došle dvije gospodice iz vodeće svjetske prijestolnice mode i ljepote, Londona, koje inače sudjeluju u projektu. Pitali smo ih kako im se sviđa u Hrvatskoj, što je zanimljivo u našoj školi u odnosu na engleske škole te imaju li kakvih prijedloga kako poboljšati nastavu u Prelogu.

Labos: How do you like it here, in Croatia?

Rebecca & Siobhon: It's very nice, we like it, people are really friendly, they are relaxed and laid-back, we're glad we came.

Labos: What do you think about our school?

Rebecca & Siobhon: We like your school, we love the music during the breaks, we'd like to go to school here. Teachers are friendly, and girls are very passionate with what they're doing.

Labos: Could you compare the schools in Britain with the schools here in Croatia?

Rebecca & Siobhon: Yes. Your school, for example, is well organised, it's also very quiet, we don't even know that there are students in here. In Britain, it is very noisy in schools.

Labos: How did you decide to come here?

Rebecca: Well we were approached by the teachers, we got invited...

Siobhon: I think they googled us... (laugh)

Labos: Can you tell me something about your background?

Rebecca: I do make-up for TV and movie stars I also have a part time job at the make-up academy. That's good because you can keep your skills fresh. I've done a lot photo shoots within 8 years and I love my job because it's exciting and fun, every day is different.

Siobhon: I do make-up for fashion magazines, celebrities, advertising.

I've been doing this already for 12 years. I've got to travel the world, I've seen Paris, I even lived there for a while, I've been in Milan. I also manage my own make-up academy, I am one of the owners of the Hoxton Make-Up Academy in London.

Radna atmosfera

Labos: Do you think that Croatian women have a potential to be good make-up artists?

Rebecca & Siobhon: Yes!! We look at these girls in your school, they love what they're doing, they're so passionate about this and if they love what they are being taught it's easy to work with them.

Labos: Is London a good place to become a make-up artist?

Rebecca & Siobhon: Definitely! It's the capital of fashion; London is the best city in the world if you decide to become a make-up artist. It is very experimental and make-up artists from London work for Paris, they go to Milan, they travel around.

Labos: Do you have some suggestions what we could improve, or maybe change?

Rebecca & Siobhon: Yes! You can invite us more often! (laugh)

Labos: Thank you!

Rebecca i Siobhon su oduševljene našom školom, načinom rada te koliko naše kozmetičarke zapravo vole to što rade.

Nadamo se da će nas posjetiti još nekoliko puta, jer smo uživali u kratkom razgovoru obnavljajući engleski jezik, a vjerujem da su i djevojke uživale u radu i učenju s nama.

Gdje Rebecca u našem salonu

Zlatni ruž Natjecanje u šminkanju

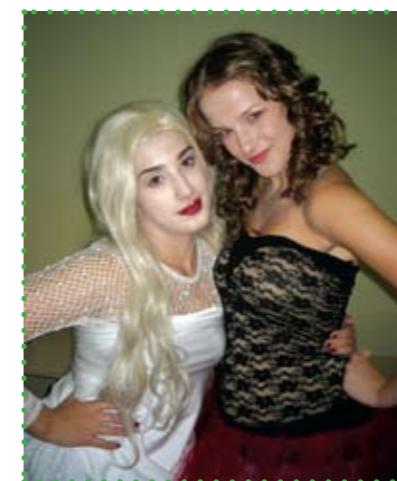
Piše: Ana Vrban, 4.n

Dobitnica Ivona Suhina s modelom

Zanimljivo natjecanje, za učenice koje su upisane u kozmetički smjer, „Zlatni ruž“ održalo se i ove godine, po treći put, 2. listopada 2010. u Udrženju obrtnika Zagreb. Tema natjecanja bila je „Alisa u zemlji čudes“, a natjecalo se u kategoriji šminkanja i izrade umjetnih noktiju. Natjecanje je počelo nakon što su sudionici izvukli brojeve i krenuli prema svojim radnim mjestima. Učenici su imali 35 minuta, dok profesionalci 30 minuta da našminkaju svoje modele. Učenica 4.n Ivona Suhina šminkala je učenicu Ivu Čorak u liku bijele kraljice čiji je kostim izradila Anita Vrtarić iz istog razreda. Ivana Kablar iz 4.m razreda, šminkala je Martinu Burazović u liku Alise. Nakon isteka 35 minuta modeli su ostali u prostoriji da žiri pogleda i ocijeni njihov make-up i kompletan izgled. Dok se čekalo proglašenje pobjednika, publiku je zabavljao Boris Kosmač.

Ivana je osvojila drugo mjesto, a Ivana treće. Obje su dobitne priznanja za sudjelovanje i poklon pakete.

Neprepoznatljiva nakon šminkanja učenica Iva Čorak

Natjecanje vizažista u Opatiji

Piše: Željka Orešković 3.e

Natjecanje vizažista koje se održalo u Opatiji krajem ožujka 2010. god. ujedno je i 17. međunarodni sajam kozmetike COSMETIC NEWS.

Natjecanje u make-up-u koje tradicionalno okuplja najbolje učenice kozmetičkih škola preraslo je u svojevrsno prvenstvo Hrvatske u šminkanju.

Zadana tema bila je: Sumrak saga – mladi mjesec.

Našu su školu predstavljale učenice Tea Guth (4.m) i Tena Korparić (4.l). Za natjecanje ih je pripremala prof. Ana Koletić.

U konkurenciji 9 škola i 16 prijavljenih natjecateljica 1. mjesto osvojila je učenica Prirodoslovne škole Vladimira Preloga TEA GUTH !!!

Za pripremu natjecanja i organizaciju puta bili su zaduženi voditeljica kozmetičkog smjera prof. Vesna Šercar i prof. Kristijan Plazibat.

Natjecanje se pretvorilo u prvenstvo

Školske knjižnice Strukovne škole Vukovar i Prirodoslovne škole V. Preloga

Ove škole ne povezuju samo smjerovi, već razni oblici pomoći, projekt „Regionalna suradnja u kozmetici - put k tržištu rada“ te školske knjižnice

Piše: Marija Nermina Sočec, 3.n

Knjižničar Vedran Sušac i knjižničarka Jeka Grubić te učenica strukovne škole I. Čatalinac

Suradnja dviju škola seže u godinu 1998. kada je nakon procesa mirne reintegracije Hrvatskog Podunavlja, naša škola, tada Kemijska i geološka tehnička škola, prikupila knjige i ugostiteljske potrepštine za ugostiteljski smjer srednje Strukovne škole u Vukovaru. Bili smo svjedoci tragične pogibelji grada Vukovara i obećali smo da ćemo suradnju nastaviti premda je to najmanje čime možemo zahvaliti stradalnicima Domovinskog rata. Zahvalu iskazujemo svake godine 18. studenog na dan pada Vukovara, paleći svijeće i iznoseći ih na Ulicu grada Vukovara gdje se i nalazi naša škola.

Obećanje smo održali kada je Strukovna škola Vukovar odlučila uvesti smjer kozmetičar te smo im uručili cjelokupni program toga smjera, uključujući izvedbene i globalne programe.

Suradnja je nastavljena i ovu školsku godinu projektom „Regionalna suradnja u kozmetici – put k tržištu rada“ kojime ove dvije škole uz novčanu potporu Europske unije od 160.985 eura, planiraju zaposliti 80 žena koje su nezaposlene i time pridonijeti razvoju regije.

U skladu s navedenim, školska knjižnica, odnosno nastavnici i učenici naše škole, odlučili su darovati po jedan lektirni naslov koji će povećati fond knjižnice Strukovne

škole u Vukovaru. Stoga su učenici iz Vukovara napisali kratku povijest rada njihove knjižnice, a učenici knjižničarske grupe naše škole opisali djelatnosti naše školske knjižnice.

Uvjeti rada knjižnice u Strukovnoj školi Vukovar

Povijest njihove knjižnice nije duga, ali da bi se ispričala, mora se zaći u povijest škole. Strukovna

škola Vukovar nije postojala kao takva za vrijeme SFR Jugoslavije. Neka od zanimanja koja se danas nalaze u školi bila su u sklopu Centra za odgoj i usmjereno obrazovanje „Edvard Kardelj“ u Vukovaru pod nazivom Radna jedinica 2 te su se učenici koristili tadašnjom zajedničkom knjižnicom. Tako je bilo sve do 1991. godine.

Za vrijeme Domovinskog rata i okupacije grada Vukovara, škola mijenja zgradu i ime u Srednja škola Vukovar. Zanimljivo je, i žalosno, da u tadašnjoj školi od 1991. do 1994. godine uopće nije postojala knjižnica. Tek 1994. godine, kada se Srednja škola Vukovar preselila u zgradu bivše OŠ Braće Đurđević, ponovno je osnovana knjižnica s malim brojem knjiga, ali konkretni podaci o knjižnom fondu ne postoje.

Nakon mirne reintegracije 1997. godine, s povratkom prognanika, u vukovarsku školu opet ulazi nastava na hrvatskom jeziku i latiničnom pismu, a škola mijenja ime u Treća srednja škola Vukovar. Tek tada, zahvaljujući brojnim donacijama dobrih ljudi, knjižnica se opet puni knjigama. U novu školsku zgradu, u ulici Domovinskog rata 58, u kojoj je i danas, uselili su se 2003. godine. Knjižnica je tada posjedovala 7525 knjižnih jedinica. Trenutno stanje knjižničnog fonda je 9802 knjižne jedinice.

Danas se škola zove Strukovna škola Vukovar. Učenici i nastavnici su sretni što imaju knjižnicu i vole u njoj boraviti, iako se još uvijek događa da se ne može doći do potrebnih knjiga zbog premalog broja pojedinih naslova. Zato su zahvalni svima koji žele pomoći u njihovom obrazovanju i osobnom razvoju.

Izložba: Bioraznolikost

knjiga te sređivanju stanja na policama prema pravilima Univerzalne decimalne klasifikacije. Naša škola ima 14 000 tisuća naslova i oko tisuću korisnika školske knjižnice pa mnoge knjige godišnje prođu kroz više stotina ruku te naše mlade knjižničarke najviše vremena ulažu u poslove vezane uz zaštitu knjiga (omatanje, popravak, čišćenje starih i oštećenih knjiga te časopisa). Knjižničarska skupina također se bavi obilježavanjem značajnih datuma i organizacijom prigodnih izložbi.

U knjižnici se održavaju i književne večeri, primjerice u Mjesecu knjige gostova je putopisac Nenad Vlahović koji je održao kratko predavanje i predstavio svoju knjigu „Zov dalekih obala: Jedrilicom oko svijeta“. U planu je gostovanje još jednog poznatog pisca i promoviranje novih naslova knjiga.

Naša knjižničarka zajedno sa svojim učenicama posjećuje sajmove knjiga i knjižare, a zanimljiv je i posjet maturanata Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici. Knjižničarka stalno potiče učenike da joj predlažu nove naslove knjiga za naš slobodni fond. Učenici redovito, uz lektiru,

Knjižničarska skupina

posuduju i zabavne knjige iz našeg bogatog slobodnog fonda. Ideja profesorice Beus je potaknuti mlade korisnike na redovito korištenje školske knjižnice i želi da učenici prepoznačaju knjižnicu kao nezaobilazno mjesto za ispunjenje čitateljskih interesa te kvalitetno provođenje slobodnog vremena.

Izuzetno je važno da se za učenje i pronalaženje važnih informacija koriste svi izvori znanja pa tako i knjiga.

Knjiga na dar, za Vukovar

Kako bi naši vršnjaci iz Vukovara mogli barem malo osjetiti prednosti našeg bogatog fonda, spremamo se ponovno u posjet s donacijom od oko 1000 knjiga, koliko je i učenika naše škole. U sljedećem Labusu, obećajemo novo izvješće nakon posjeta Vukovaru.

„Pisci na mreži“,
novi program Agencije za odgoj i obrazovanje

Stvarni i virtualni susret sa Zoranom Ferićem

Piše: Marta Juras, 3.d

Književnik
Zoran Ferić

Program „Pisci na mreži“ odvija se u sklopu programa „Suradnici u učenju“ koji je dio globalnog Microsoftovog programa „Partners in Learning“, a u Hrvatskoj se provodi kroz suradnju Microsofta Hrvatska, Agencije za odgoj i obrazovanje, Sveučilišnog računskog centra i tvrtke Aquilonis. Moderatori virtualnih susreta s književnicima su Mirela Barbaroša-Šikić i Miroslav Mićanović iz Agencije za odgoj i obrazovanje.

U srijedu, 26. siječnja 2011. dvanaestero učenika iz naše škole, zajedno s profesoricom Gorankom Lazić, sudjelovalo je u prvom stvarnom i virtualnom susretu s poznatim suvremenim piscem, Zoranom Ferićem.

Osim nas, koji smo se pripremili za taj događaj, mogao je sudjelovati tko god je u tom trenutku bio na mreži, i naravno, tko god je to želio. Premda Zorana Ferića mnogi svrstavaju među najtalentiranije i najzanimljivije autore srednje generacije, moram priznati da u početku o njegovu stvaralaštvu nismo imali osobito visoko mišljenje. Naime, njegova djela koja smo prethodno pročitali, uglavnom

smo ocijenili kao nejasna, na mjestima neshvatljiva i puna vulgarizama, a njega samog procijenili smo kao ozbiljnog hipohondra pa čak i čovjeka koji možda ima određenih psihičkih problema.

No, kada smo se s njim susreli oči u oči, stvari su se promijenile. Ne samo da smo se uvjerili da je Zoran Ferić potpuno normalna osoba, nego smo se i šokirali pričama na kojima su izrasla njegova djela. Zoran Ferić nije samo odličan pisac, nego i izvrstan profesor hrvatskoga jezika u 18. gimnaziji. Ispričao nam je mnoge priče iz svojega života, a posljedice mnogih teških

ONLINE emisija Pisci na mreži

trenutaka uvijek je najbolje liječio pisanom riječju. Postalo nam je mnogo jasnije zašto se često u svojim djelima služi neobičnim motivima, koliko ima autobiografskoga u njegovim tekstovima te koju simboliku nose njegovi likovi.

Tijekom konferencije je, osim o njegovu stvaralaštvu, bilo riječi i o nastavi hrvatskog jezika. Osvrnuo se na program hrvatskoga jezika, na koji se ne žale samo učenici, nego i mnogi nastavnici. Ferić smatra da čitamo previše nepotrebnih djela umjesto da se na učenike zainteresira djelima koja su nama bliža i privlačnija. Promjena programa koji bi sadržavao manje djela iz starije, a više iz novije književnosti, približila bi učenike čitanju i literaturi.

Zanimljivo i poučno iskustvo

Na žalost, nismo bili zadovoljni vremenom koje su nam tijekom emisije dali voditelji jer smo se za ovaj susret ozbiljno i detaljno pripremili. Cijela emisija praćena je video kamerom i izravno se prenosila na internetu, a ljudi koji su bili izvan studija svoja su pitanja mogli postavljati chatom. Ovakve susrete smatramo nadasve zanimljivim

i poučnim iskustvom i želimo da projekt virtualnih emisija u Hrvatskoj zaživi, osobito sa svrhom poboljšanja nastave.

Svima onima kojima se sviđa čitati o strahu i paranoji na jedan humorističan pa čak i perverzan način, savjetujemo da čitaju Zorana Ferića (Mišolovka Walta Disneya, Andeo u ofsjadu, Smrt djevojčice sa žigicama...).

Voditeljica odjela za srednje školstvo

M. B. Šikić

ISPUNJENJE DJEČAČKOG SNA

Jedrima oko svijeta

Učitelj plesa u zahtjevnom poslu sastavljanja jedrilice, okupljanja posade i plovidbe svijetom

Piše: Lucija Klarić, 2.d

Prirodoslovna škola Vladimira Preloga
SKOLSKA KNJIŽNICA

POZIV
na predavanje i predstavljanje knjige
„Zov dalekih obala:
JEDRILICOM OKO SVIJETA“
(uz prezentaciju fotografija s putovanja)

Gost: **NENAD VLAHOVIĆ**, autor knjige
Susret će se održati u **srijedu, 27. listopada 2010. godine u 19.20 sati** na trećem katu A zgrade (srednja prostorija). Veselimo se vašem dolasku.

Naša pozivnica

Knjničarke

Vidjeli smo bogatstvo u velikim turističkim središtima, ali i neimatičnu koju nam je posebno predocio slikom Indija koji pere zube u javnom kupalištu. Sve svoje dogodovštine marljivo je svakodnevno bilježio u dnevnik koji je s nama odlučio podijeliti upravo putem trilogije „Jedrilicom oko svijeta“, čijim ćemo se samo prvim dijelom morati još neko vrijeme zadovoljiti. Istinski smješak i živopisno prepričavanje koje je očaralo sve učenike slušatelje, namamilo bi svakog iole žednog pustolovine da zaviri u korice njegove knjige i udahne tračak njegovih avantura. Kao jednom od rijetkih junaka ovoga doba, zahvaljujemo se gospodinu Nenadu što nas je poveo sa sobom na to čudesno putovanje i nadamo se da će jednako zanimljivo predstaviti i drugi dio knjige. Nenad će vas inspirirati da ne zaboravljate svoje snove i, dapače, živite. Pa, zar to nije vrijedno življena?

Deset godina do ostvarenja sna

Kako se nijedan san ne ostvaruje u jednom danu, tako je Nenad proveo 10 godina gradeći svoju jedrilicu, dan za danom, svakodnevno kuckajući, lupkajući i sastavljući dijelove jedrilice kojom je kasnije, nakon desetogodišnjega rada, i zaplovio.

Zov dalekih obala

Na putu koji je trajao 2 godine i 8 mjeseci, Nenad je doživio pregršt pustolovina, neke od njih su se i nama slušateljima činile bajkovite - počevši od nevolja s brodom, ogromnih valova na oceanu, snalaženjem za osnovne životne potrepštine, problema s posodom, ugodnim i neugodnim susretima s raznim živim bićima ovoga svijeta, te na koncu upoznavanja raznih kultura i ljudi, kroz živopisne karnevale u raznim egzotičnim gradovima.

Nenad Vlahović

VELIKIH 20 GODINA LiDraNa

Piše: Željka Orešković, 3.e

Oni su nam sudili

Prirodoslovna škola Vladimira Preloga, uz Gradski ured za obrazovanje, kulturu i sport i Osnovna škola A. G. Matoš, već godinama je organizator Županijske smotre LiDraNo

Već tradicionalno u našoj školi, Aktiv hrvatskoga jezika organizira školsko natjecanje LiDraNo. Učenici predstavljaju svoje literarne radove, recitiraju, izvode monologe i glume u predstavama. Mnoge naše glumačke i spisateljske nade sudjelovale su 13. siječnja 2011. na školskom natjecanju. Zanimljivo je što je interes učenika s godinama sve veći. Naime, dvorana na trećem katu bila je puna učenika i profesora. Na nastupu smo vidjeli i čuli mnoge zanimljive recitale, monologe, dvije predstave te literarne radove, čak su nas gledale gošće iz Agencije za odgoj i obrazovanje, gospođa Mirela Barbaroša-Šikić i gospođa Maja Zrnčić, savjetnice. Sretni smo zbog toga jer je ova godina 20. obljetnica LiDraNa, što ovogodišnje natjecanje čini još posebnijim. Na Općinski susret koji je organizirala III. gimnazija upućene su obje predstave: dramske skupine Jeka glasova pod mentorskim vodstvom prof. Sanje Vlahović-Trninić i profesorce Milkice Ursu, radnog naslova *Oslobađajući krik* te predstava koju je uvježbala sa svojim učenicima profesorka Svjetlana Jeleč, radnog naslova *Od kolijevke pa do groba* koja je upućena dalje na Županijsko natjecanje.

Od kolijevke pa do groba

Veseli razred ili ne?

Razigrane srednjoškolke III. gimnazije

Barbara Bedeković
kao Forest Gump

Filip Grgić
kao Sigizmund

Darovita Kristina Lepur

U kategoriji samostalnih scenskih nastupa na Općinsko natjecanje upućena je učenica Tihana Ljubić s monologom iz romana *Hotel zagorje*, mentorica je prof. S. Jeleč, zatim učenica Barbara Bedeković s monologom iz filma *Forest Gump*, mentorica je prof. L. Rušnov Perić te monolog iz romana *Divlje godine* koji je izvela učenica Kristina Lepur, ujedno je upućena dalje na Županijsko natjecanje, mentorica je prof. G. Lazić. Lijepim kajkavskim stihovima Dragutina Domjanića *Senjel sam* nagradila nas je učenica Ivana Glamočlija, mentorica je prof. S. Jeleč, dok nas je učenik Filip Grgić nakratko vratio u barok monologom iz drame *Živote je san*, mentorica je prof. Goranka Lazić.

U kategoriji literarnih radova na Županijsko natjecanje upućeni su radovi *Ispovijest šahovske figure* učenika Luke Ćuseka i *Dječja soba br.5* učenice Maje Matković, mentorica im je prof. Goranka Lazić.

U kategoriji samostalnih novinarskih radova na Županijsko natjecanje upućeni su radovi *Novi korak u život*, intervju, učenice Marine Gojković, voditeljica je prof. Goranka Lazić, reportaža *Srednjoškolske knjižnice u Vukovaru i Zagrebu* učenice Marije Nermine Sočec i feljton *Zagrebačke dame* učenice Lucije Klarić, mentorica im je prof. M. Ursu. Našim glumcima, spisateljima i novinarima želimo svu radost zajdničkog druženja te odlazak na Državnu smotru.

IZVEDBA PREDSTAVE KIKLOP - ŠOK ILI NEVJERICA

Piše: Marina Zelenika, 4.n

Tijekom studenog posjetili smo Teatar ITD zbog predstave *Kiklop* u izvedbi mlađih glumaca i grupe Let3. Očekivali smo škakljivu predstavu, ali ovoliko urnebesa svakako ne. Jedan od glumaca, tj. glazbenika, Prlja, izjavio je kako su zbog stalnog pokreta, divljanja na sceni, znoja koji kontinuirano izbija iz njih, morali raditi na vlastitoj fizičkoj spremi jer im je jedan od zadataka bio izmamiti u publici osjećaj goleme količine mošusa i testosterona koji izbijaju iz njih. Doista je bilo tako!

Kostime glumaca mogu komentirati samo kao divljaštvo i podređeni položaj u odnosu na *Kiklopa* i njegov krzneni kaput ispod kojeg nije imao ništa. Zoran Prodanović, Prlja, vrlo je uvjerljiv kao Kiklop zbog ulaska na scenu kada nadvisuje sve ostale, zahvaljujući tome što hoda, poput antičkih glumaca na koturnama od naramaka svezaka knjiga privezanih za stopala. Redatelj Ivica Buljan svakako je u gledateljima uspio pobuditi osjećaje straha zbog glumačkog

Urnebesna predstava

Krzrena kostimografija ili ništa

divljanja, provokacija, vulgarizama, i seksualnog nasilja. Scena je vrištala glazbom i divljačkim plesom, dok predstava kritizira hrvatske političare, a to se postiglo prelaženjem svih granica pristojne umjetnosti. Redatelj je uspio u meni pobuditi šok, ali isto tako i želju za gledanjem predstave koja je bila sve samo ne dosadna. Koliko god *Kiklop* izgledao neotesano, negde u dubini, po tipu mentalnog sklopa, neodoljivo podsjeća na nove hrvatske bogataše, ratne profitere i tajkune koji preziru svaki civilizacijski obzir. Nema ničeg prosvjetiteljskog i umirujućeg u ovoj izvedbi. Koristeći starogrčki motiv satirskih igara, predstava počinje i završava u ludom ritmu uz petnaestak (polu)golih i mišićavih muškaraca i uz jednako divlju muziku riječkog benda Let 3. Antička priča samo je fasada, ono na što *Kiklop* cilja jest Hrvatska danas. Atmosfera predstave u kojoj je sve dopušteno predstavlja neku vrstu iskrivljene slike hrvatske javne scene, a nas kao nijeme promatrače.

predstava kritizira hrvatske političare, a to se postiglo prelaženjem svih granica pristojne umjetnosti. Redatelj je uspio u meni pobuditi šok, ali isto tako i želju za gledanjem predstave koja je bila sve samo ne dosadna. Koliko god *Kiklop* izgledao neotesano, negde u dubini, po tipu mentalnog sklopa, neodoljivo vezanim uz ugrožene i zaštićene biljne i životinjske vrste u Republici Hrvatskoj. Već nam je od prije poznata vrijednost, raznolikost i ljepota prirode u Hrvatskoj, a predavanje nas je pobliže upoznalo sa staništima, razlozima ugroženosti i Zakonom o zaštiti vrsta.

INTERLIBER - ZAŠTITA BIORAZNOLIKOSTI

Zanimljivo predavanje vezano uz zanimanje ekološkog tehničara

Korisna pomoć pri razumijevanju gradiva predmeta
Kontrola i zaštita okoliša i hrvatskoga jezika

Piše: Antonio Svorenji, 3.e

Međunarodni sajam knjiga i učila, Interliber, i ovu je godinu svojom najvećom ponudom knjiga i učila na jednom mjestu privukao veliki broj posjetitelja. Nas je privuklo predavanje o zaštiti bioraznolikosti Republike Hrvatske,

Prigodno ureden stand

na to da je ovogodišnji Mjesec hrvatske knjige bio posvećen Međunarodnoj godini biološke raznolikosti, na štandu Knjižnica grada Zagreba prisustvovali smo zanimljivom predavanju koje je organizirano u suradnji s Državnim zavodom za zaštitu prirode. Prostor štanda KGZ-a bio je prigodno uređen edukativnim i promotivnim materijalima vezanim uz ugrožene i zaštićene biljne i životinjske vrste u Republici Hrvatskoj.

Crvene knjige u zaštiti ugroženih vrsta

Već nam je od prije poznata vrijednost, raznolikost i ljepota prirode u Hrvatskoj, a predavanje nas je pobliže upoznalo sa staništima, razlozima ugroženosti i Zakonom o zaštiti vrsta.

Čovjek svojim djelovanjem ugrožava biljne i životinjske vrste

Kao i na cijelom svijetu, i u Hrvatskoj čovjek svojim velikim interesima, i ponekad pohlepom, često ugrožava biljne i životinjske vrste. Gradnjom prometnica, prekomjernim iskorištavanjem, intenzivnom poljoprivredom, nekontroliranim turizmom, unosom stranih vrsta, nekontroliranim odlaganjem otpada te mnogim drugim radnjama čovjek narušava osjetljivi prirodni sklad i uništava staništa. Neki od načina zaštite i očuvanja bioraznolikosti su Zakon o zaštiti vrsta, Crvene knjige te Zakoni o zaštićenim područjima. Zakon o zaštiti vrsta ugrožene vrste svrstava u zaštićene, primjerice vuka i risa te strogo zaštićene vrste poput čovjekoje ribice. Crvene knjige pobliže opisuju pojedine skupine ugroženih vrsta

Niske cijene, a prazni džepovi

biljaka, životinja i gljiva. Neke od njih su Crvena knjiga gljiva Hrvatske, Crvena knjiga sisavaca Hrvatske, Crvena knjiga vodozemaca i gmazova Hrvatske, Crvena knjiga vaskularne flore Hrvatske i druge. Zakon o zaštićenim područjima biološki važna i ugrožena područja dijeli na nacionalne parkove, parkove prirode poput Parka prirode Medvednica, Parka prirode Vransko jezero te stroge rezervate. Strogi rezervati u Hrvatskoj su Hajdučki i Rožanski kukovi te Bijele i Samarske stijene. Republika Hrvatska na maloj površini ima mnoge dragocjene vrste te je vrlo važna njihova zaštita i očuvanje. Gubitak samo jedne vrste pokreće lančanu reakciju koja dolazi do nas samih. Na kraju, priroda je i naš dom, naše utočište, ona nije namijenjena samo nama i treba ju očuvati za buduće generacije, zaključili smo nakon predavanja.

Digitalna knjižnica

Drugo predavanje, koje smo poslušali, održavalo se na velikoj pozornici u paviljonu VI. i govorilo se o ulozi knjižnice kao mjestu izvora informacija u budućnosti. Skrenuta je pozornost da sve više ljudi informaciju traži na mrežnim stranicama, a ne u knjižnicama. Zanimljivo je bilo izlaganje predstavnika Naklade Bulaja koji u suradnji s Carnetom jedini u Hrvatskoj objavljaju lektirne naslove u digitaliziranom obliku. Pokazali su izdanja koja možemo čitati na računalu i grafičku opremu istih koja omogućuje virtualno okretanje stranica klikom miša.

Nakon edukacije obišli smo sajam i nismo kupili skoro ništa jer naš džeparac ne dozvoljava ništa više od hladne kave s mlijekom. Svejedno nam je bilo zanimljivo i poučno.

NATJECANJA

KEMIJA

Vrijeme koje je proteklo od izlaska zadnjeg Labosa kemičari su proveli radeći na forenzičnim ispitivanjima. Predstavljanje rezultata ovih istraživanja prezentirano je na Državnim natjecanjima iz kemije u Puli 2009. i u Zadru 2010. godine. Sudjelovali su učenici 4.g razreda Zlatko Ficović i Petar Šutalo s mentoricom Zoricom Popović, Vedran Barbarić i Tin Rahelić s mentoricom Marom Husain te Tomislav Lež s mentoricom Biserkom Zdjelarević.

Učenici u Žadru

U Puli učenici i njihove mentorice

EKOLOGIJA

Natjecanje ekoloških tehničara 2009./10.

Na Državno natjecanje iz ekologije kojemu je prisustvovalo 28 učenika, a održano je u Rijeci u ožujku 2010., plasirali su se učenici 4.e razreda Silvija Meštrović i Martin Gašparić.

Martin je osvojio prvo mjesto, a Silvija treće.

Učenike su za natjecanje pripremale prof. Irena Ognjenović i dr. Zoran Weinacht.

Državno natjecanje ekoloških tehničara 2010./11.

Nakon školskog natjecanja iz ekologije koje je održano 23. siječnja 2011., na državno natjecanje koje će se održati 24. i 25. ožujka 2011. god. u Tehničkoj i prirodoslovnoj gimnaziji Rudera Boškovića u Osijeku, plasirali su se učenici 4.e razreda.

Sarah Mateša s radom Analiza tla školskog botaničkog vrta, mentorica profesorica Sanja Žužek, i Filip Car s radom Procjena ekotoksikološkog učinka nekih sredstava za pranje ruku, mentorica je profesorica Mirela Zenko Ivić.

MATEMATIKA

Državno natjecanje iz matematike održano je od 28. do 30. travnja 2010. u Šibeniku.

Drugi put zaredom sudjelovala je Mia Jukić, učenica 3.d (sada 4.d) razreda, s mentoricom prof. Brankicom Soldo.

Znanje i ugoda

ASTRONOMIJA

Naša učenica Anna-Khrystyna Andreykanich na Državnom natjecanju iz astronomije (2.r. prirodoslovne gimnazije) osvojila je prvo (čitaj: P-R-V-O!) mjesto. Mentorica je profesorica Suzana Galović. Natjecanje se održalo u Rapcu od 20. do 23. svibnja 2010. Čestitamo!

BIOLOGIJA

Na Državnoj smotri i natjecanju mlađih biologa 2010., koje se održalo u Crikvenici, nagrađeni učenici su Ines Kovačić, 3.r., koja je osvojila 1. mjesto u kategoriji Biologija čovjeka i zdravlje, a učenica Lucija Klarić, 1.r., osvojila je 2. mjesto u kategoriji Znanje. Mentor im je bio profesor Željko Krstanac.

U kategoriji samostalnih istraživačkih radova sudjelovali su sljedeći učenici: Roman Karlović: Teritorijalnost i spolna selekcija riječnih babica (Salaria fluvialis), mentor Željko Krstanac, Krešimir Krpan: Istraživanje tarantule vrste Brachypelma smithi, mentor prof. Karlo Horvatin, Ines Kovačić: Povezanost sastava i broja eritrocita s fizičkom spremnošću adolescenata, mentor Karlo Horvatin, Renato Marjanica i Nina Stančić: Istraživanje pamćenja adolescenata, mentor Željko Krstanac.

STRANI JEZIK

Jezici? Pa, idu nam i mrtvi i živi!

Na školskim natjecanjima 2010.g. natjecalo se 106 učenika iz engleskog jezika, francuskog, njemačkog i latinskog jezika.

Nismo, društvenjaci, ali na županijska natjecanja pozvano je sedmero učenika iz engleskog jezika, jedan iz njemačkog, sedam iz francuskog jezika te devet učenika iz latinskog jezika.

Vivant linguae, discipulis et nostres professores!.

Međunarodno priznate diplome iz znanja francuskog jezika DELF

Učenici 3.d razreda Mihael Cvetnić, Mia Jukić, Ines Kovačić i Isabella Škrnjug školske godine 2009./10. su tijekom 3. godine učenja francuskog jezika dokazali svoje odlično znanje i stekli međunarodne diplome DELF razine A2. Nisu morali pohađati školu stranih jezika niti platiti ispit jer su iskoristili ono što im je profesorica francuskog jezika pružila. Dakle, sa školskim programima može se. Iskoristite priliku!

GPC

Od 2003. godine učenici smjera kemijski tehničar, sudjeluju i na međunarodnom natjecanju Grand Prix Chemique (GPC). Natjecanje se održava svake neparne godine u drugoj državi. U listopadu 2009., ekipa naše škole s učenicom Martinom Hrvoić, bila je na desetom, jubilarnom, natjecanju GPC u Ellwangenu u Njemačkoj, u zemlji gdje je ovo natjecanje i počelo. Dragocjenost ovih natjecanja je druženje i izmjena iskustava mlađih kemičara i njihovih profesora iz raznih zemalja.

Priprema za izvođenje vježbe iz analitičke kemije

Martina s mentoricom prof. Dubravkom Kardum

Ove godine naša je škola ponovo domaćin Državnog natjecanja GPC, koje se priređuje u suradnji Agencije za strukovno obrazovanje i dr. sc. s PMF-a, FKIT-a i IRB.

Već nekoliko godina naši učenici sudjeluju i na prezentaciji istraživačkih radova mlađih iz raznih područja pod nazivom VIP Eureka.

Isto tako u časopisima Priroda i Ekološki glasnik, objavljeno je niz članaka o našim djelatnostima.

Ova, 2011. godina, proglašena je od strane IUPAC-a godinom kemije, a kako naša škola slavi 65.-tu obljetnicu djelatnosti u travnju, pred nama su novi izazovi i nova monografija.

INES KOVACIĆ:

„BILA SAM AMBICIOZNA JOŠ OD OSNOVNE ŠKOLE!“

U MOSKVU NA MEĐUNARODNO NATJECANJE

Ines je učenica 4.d razreda prirodoslovne gimnazije i sudjelovala je na raznim natjecanjima iz biologije, kemije i geografije i u 8. razredu je na Državnom natjecanju iz biologije osvojila prvo mjesto. U prirodoslovnoj gimnaziji nastavila je sa svojim ambicijama. Uspjevala je doći do županijskih razina natjecanja, uglavnom iz biologije, kemije i francuskog jezika, no najveći uspjeh bio je Državno natjecanje i smotra mladih biologa 2010. u Crikvenici na kojem je ponovo osvojila prvo mjesto u kategoriji samostalnih radova. Osim što je ta pobjeda pružila Ines neizmjeru sreću, omogućila joj je i plasman na međunarodno natjecanje pod nazivom International Conference of Young Scientists koje će se održati u travnju ove godine u Moskvi, a mentor je profesor Karlo Horvat.

Sretna sam što sam baš ja među onima koji će predstavljati Hrvatsku

Mnogi se pitaju kakav je to rad iz biologije donio toliku „slavu“? Riječ je o istraživačkom radu vezanim uz krv pod nazivom „Povezanost sastava i broja eritrocita s fizičkom spremnošću adolescenta“. Ispitanja su provedena na uzorku od 22 adolescenata od 16 do 17 godina i određivala im se krvna skupina kako

Prvo mjesto u kategoriji samostalnih radova

bi se vidjelo poklapa li se sa statistikom učestalosti krvnih skupina u Hrvatskoj. Nakon ispitivanja utvrđeno je da se djelomično poklapaju. Najviše ispitanika ima krvnu skupinu 0, nešto manje A i B te najmanje AB.

Trud se isplatio

Rekla nam je da je ispitanicima mjerila krvni tlak i bilo prije i poslije trčanja kako bi vidjela kakve su fizičke spremnosti. Bolje fizičke spremnosti uglavnom su ispitanici koji se bave nekim sportom. Osim toga, ispitanicima je određivala i broj eritrocita i koncentraciju hemoglobina po litri krvi kako bi ih usporedila s fizičkom spremnošću. Većina ispitanika ima broj eritrocita i koncentraciju hemoglobina u granicama normale. Uglavnom, oni s manje eritrocita imaju manje hemoglobina te su slabije fizičke spremnosti, a ispitanici koji su fizički spremniji imaju veću koncentraciju hemoglobina, no ne nužno i više eritrocita. Oni imaju veći MCH, odnosno, veću koncentraciju hemoglobina po eritrocitu.

Trud joj se isplatio jer je oduvijek željela postići nešto i sada se to ostvarilo. Nadamo se da će ovo ljeto upisati medicinu ili molekularnu biologiju i svoju karijeru izgraditi na nekom znanstvenom istraživanju. Zato, nikada nemojte odustajati od svojih želja i snova, jer vaš trud će se kad-tad isplatiti. Uvijek vrijedi pokušati.

Molekularna biologija ili medicina?
Pitanje je sad!

Tomislav Šklebar, dobitnik mnogobrojnih priznanja i nagrada za fotografiju

Priroda skrivena u objektivu

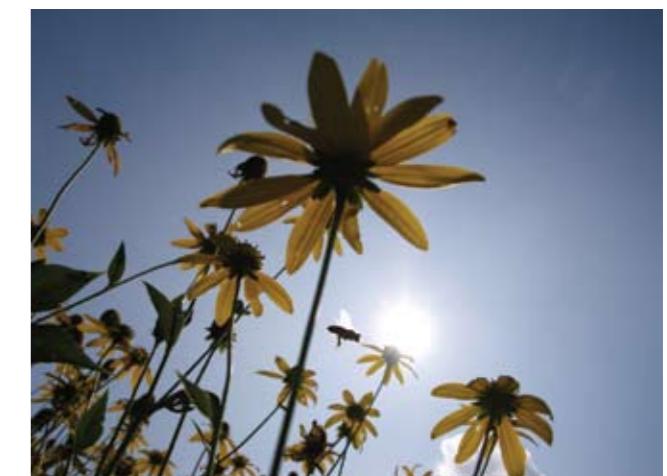
Piše: Marina Gojković, 1.c

Fotoradionica Dubrovnik 2009.

Lidice 2010.

Fotoradionica Rovinj 2010.

Nacionalna i sveučilišna knjižnica

Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu javna je ustanova od nacionalnog značenja koja obavlja knjižničnu i informacijsku djelatnost nacionalne knjižnice Republike Hrvatske i središnje knjižnice Sveučilišta u Zagrebu

Ispred Nacionalne knjižnice

Knjižničarka otvara vidike

Skupina učenika 4.e razreda je 26. studenoga 2010. pod vodstvom profesorice Višnje Beus i profesorice Milkice Ursu, posjetila NSK. Zagreb je bio nošen pahuljama snijega, a mi smo bili nošeni uzbudjenjem koja nas čeka u budućnosti kao studente. Naime, po prvi put smo došli u stručni posjet Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici. Iako nam je zgrada poznata od prije, nismo ni slutili kakvo se bogatstvo krije u njezinoj unutrašnjosti.

Dočekalo nas je ljubazno osoblje, i gospođa koja nas je provela po knjižničnim prostorijama, između ostalog, ispravljedala nam je da zametak imovine današnje riznice znanja seže u godinu 1607. kada su se isusovci smjestili na Gradecu sa svojom rezidencijom i gimnazijom. Iz iste godine postoje podaci o prvim upisanim knjigama. Godine 1777. riznica biva obogaćena velikim oporučnim poklonom povjesnog sadržaja kanonika Adama Baltazar Krčelića koji u svojoj darovnici nalaže da knjige budu dostupne široj javnosti. Izgradnja nove zgrade Nacionalne i sveučilišne knjižnice započela je, nakon višegodišnjih priprema, polaganjem kamena temeljca (akademici Andro Mohorovičić i Ivan Jurković) 5. svibnja 1988. Unatoč brojnim teškoćama, pa i nametnutom ratu,

Republika Hrvatska uspjela je dovršiti izgradnju planiranog dijela zgrade - simbola nacionalne memorije kulture hrvatskog naroda. Nakon mijenjanja nekoliko lokacija, primjerice svima poznata lokacija na Marulićevom trgu u secesijskoj zgradи, danas Hrvatski državni arhiv, naš Panteon hrvatske knjige svečano je otvoren 28. svibnja 1995. u okviru proslave pete obljetnice Dana državnosti Republike Hrvatske. Nacionalna i sveučilišna knjižnica prikuplja i čuva pisano i tiskano kulturno nasljeđe Hrvatske, oslanjajući se prvenstveno na obvezni primjerak koji omogućuje pripremu hrvatske bibliografije.

Knjižnica prikuplja sva djela o Hrvatskoj pisana hrvatskim ili nekim drugim jezikom

Nabavom knjižnične grade čiji je autor Hrvat (neovisno o tome gdje je izašla i na kojem jeziku), te one napisane hrvatskim jezikom (bez obzira na mjesto izdavanja/tiskanja i nacionalnost autora), kao i inozemne literature o Hrvatskoj i Hrvatima NSK nadograđuje svoju ulogu nacionalne knjižnice Hrvata. Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu javna

Piše: Ivana Pavlović, 4.e

Voditeljica s uvezanom gradom

Učenici 4.e

Dva i pol milijuna pohranjenih svezaka čeka na vas

je ustanova od nacionalnog značenja koja obavlja knjižničnu i informacijsku djelatnost nacionalne knjižnice Republike Hrvatske i središnje knjižnice Sveučilišta u Zagrebu, a također obavlja i znanstveno-istraživačku i razvojnu djelatnost radi unaprjeđivanja hrvatskog knjižničarstva te izgradnje i razvoja hrvatskog knjižničnog sustava. Prikuplja, izgrađuje i organizira hrvatsku i nacionalnu zbirku knjižnične građe, uključujući i elektroničku te usklađuje nabavu inozemne znanstvene literature na nacionalnoj razini i na razini Sveučilišta u Zagrebu, izrađuje kataloge i skupne kataloge, obavlja djelatnost nacionalnog bibliografskog središta, izrađuje tekuće, retrospektivne i specijalne baze podataka. Knjižnica je preko svojih programa uključena u međunarodnu suradnju, članica je Međunarodnog saveza knjižničarskih društava i ustanova – International Federation of Library Associations and Institutions (IFLA). Od osamostaljenja, međunarodna suradnja intenzivirana je i formalnim članstvom u Konferenciji ravnatelja europskih nacionalnih knjižnica, Konferenciji ravnatelja nacionalnih knjižnica, Međunarodnoj dječjoj digitalnoj knjižnici.

U predvorju NSK

Osim povijesti knjižnice, nas je zanimalo kako koristiti i dobiti pristup milijunima pohranjenih svezaka. Pravo na korištenje građe i usluga Knjižnice stječe se upisom. Knjižnicu mogu koristiti osobe s navršenih 18 godina života, a motivirani viđenim neki učenici našeg razreda već su izradili člansku iskaznicu kao bi mogli posuđivati građu za završni rad. Mjesta u čitaonicama ima dosta, no kažu kako je i to ponekad premalo s obzirom koliko korisnika dođe te se mjesto mora rezervirati. Mi smo se prošetali čitaonicama prirodoslovnih znanosti gdje vlada mir i tišina, a u čitaonici studenata društvenih znanosti je nešto živje jer oni očito više vole raspravljati i komentirati. Čitaonice ukupno imaju 1.100 mesta, dodatno 64 mesta u čitaonicama zbirkama posebne građe, 8 mesta za slušanje, 7 pojedinačnih kabina i 2 kabine za grupni rad, 10 odjeljaka za studijski rad i 100 mesta u dvoranama za seminare, a osim toga imaju i informatičku opremu od 89 fiksnih računala u čitaonicama sa slobodnim pristupom, 4 prijenosna računala te 12 računala u elektroničkoj učionici. Iako je samo 313 zaposlenika (uključujući zamjene), kažu kako svim korisnicima uspijevaju pružiti tražene usluge, uputiti ih na pravo mjesto za tražene informacije, ali potrebno je da znate TOČNO što tražite i kojoj skupini znanosti traženo pripada. Sadržaj knjižnice moguće je upoznati i putem interneta na službenoj stranici, kao i ostale informacije koje dalje nisam navodila. Progugljajte malo sami i saznajte sve što vas zanima. Dobro utrošeno vrijeme!

ŠAH

Piše: Željka Orešković, 3.e

Od ove školske godine učenici naše škole igraju šah u prostorijama knjižnice pod voditeljstvom profesora Milivoja Krkovića. Šah je igra koja zahtijeva duboku koncentraciju pa rezultat šahovske igre ovisi isključivo o vještini igrača, a nimalo o sreći. Stoga naši učenici strpljivo i štuljivo, i prije i poslije nastave, naizmjenično vuku po jedan potez kako bi matirali kralja. Nedavno je održano školsko natjecanje, sistem turnira bio je svih protiv svih, a šestero najboljih ide na gradsko natjecanje. Školska skupina šahista broji 20-ak članova, neki od njih igraju rekreativno.

Za šah je dokazano da ima pedagoške učinke na razvoj mlade ličnosti jer razvija samodisciplinu, koncentraciju i upornost kod učenika. Stoga bi mlade ljude trebalo animirati da što više igraju šah.

Podrijetlo šaha nije dovoljno poznato. Vjerljivo je nastao u Indiji jer na sanskrtu označava vojsku koja je imala četiri roda: pješadiju, konjicu, slonove i bojna kola.

U Indiji se također spominje veza s podjelom na četiri kaste. Ta se simbolika u prijevodima na razne jezike djelomično izgubila.

Bilo kako bilo, lijepo je vidjeti mlade šahiste kako razmišljaju i igraju, dok ostali učenici uživaju u buci i glazbi na hodnicima.

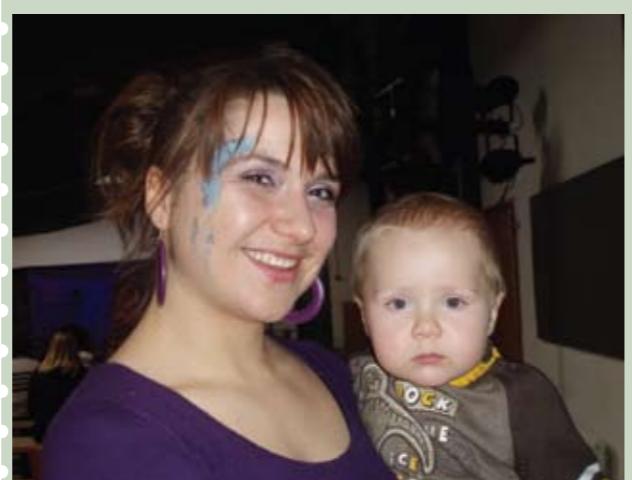
Sveti Nikola razveselio „mišiće”

Piše: Kristina Cvetković, 4.n

Sretni "Mišići"

I ovu je godinu sveti Nikola uveselio najmlađe. Iako je malo kasnio, možda zbog recesije, uspio je razveseliti ne samo najmlađe, već i nas odrasle. Prijedba je bila 18. prosinca 2010. u prostorijama škole, a gostovalo je kazaliste "Merlin" s predstavom "Kako Ste Mišići?". Dječica su bila oduševljena izvedbom, osobito šarenim kostimima. Svetac pod maskom bio je naš bivši učenik Vedran Vulić, danas student kemije na PMF-u, a Nikola se uz pomoć mama dokopao zanimljivih poklona koji su zasladili priredbu.

Slatki zagrljaj

1.c subotom okupirao školu

School sweet school

Piše: Marina Gojković, 1.c

Tko voli školu? Nitko. Škola je nužno zlo. Tko subotom dolazi u školu? Nitko ili možda samo učenici koji se pripremaju za neko natjecanje, ali oni baš nisu svoji.

E, pa u Prelogu nije tako. Subotom naša škola radi kao i svakog drugog dana. Od ranog jutra pristižu sportaši koji brzinom munje okupiraju veliku dvoranu, a ubrzo i naše plesačice koje ljepotu svojih tijela i pokreta pokazuju u maloj dvorani. Oko devet sati kroz ulazna vrata već se vuku biolozi, kemičari, matematičari koji se pripremaju za natjecanje, ali i revni 4.d koji dolaze na pripreme za državnu maturu iz engleskog, hrvatskog i biologije. Paaa, to se sve čini nekako normalo, ništa čudno, zar ne? Ali to nije sve. Posljednje tri subote evo u školi i nas iz 1.c. Zašto? Nemojte se čuditi, molimo vas. Nemojte misliti da smo ludi, blesavi, glupi... jer tko pametan dolazi subotom u školu... Mi smo samo jedan otkačen i složan razred. Ma dobro, malo jesmo neobični... Ali, iza te neobičnosti kriju se dobra prijateljska srca. Ideja je potekla od našeg Tomislava koji je predložio da pitamo rasku možemo li se mi naći subotom u školi i jedni drugima pomagati oko nekih predmeta.

Savršen završetak Božićnog koncerta uz glas Kim Verson

Već tradicionalni Božićni koncert, razveselio nam je blagdane i praznike

Zadnji dan prvog polugodišta, 23. prosinca, s nestrpljenjem smo očekivali završetak radnog dana zbog predstojećih zimskih praznika, ali i zbog, već tradicionalnog, Božićnog koncerta. Satovi su bili skraćeni, ocjene zaključene, doduše neke bolje, neke gore, odmor i veselo raspoloženje kružilo je hodnicima, profesori su bili veseli, a učenici oduševljeni završetkom nastave. Nakon što je odzvonilo za kraj zadnjeg sata, svi smo se uputili prema školskoj dvorani. Kada smo se udobno smjestili i počeli uživati u blagdanskom duhu, izašao je ženski pjevački zbor, već tradicionalno dobro uvježban, koji je otpjevao prekrasne božićne pjesme. Dirigirao im je naravno prof. J. Zenko. Još jednom je zbor dokazao da su njegovi članovi iznimno talentirane mlade pjevačke nade. Bilo je i solističkih nastupa koji su, dakako, oduševili cijelu dvoranu. Nakon ženskog zbora imali smo priliku vidjeti i plesni nastup naše plesne skupine, tzv. hip hoperica te djelić ljepote standardnih i latinoameričkih plesova koje je u školu doveo učenik prvog razreda, budući geolog. Poslije plesa, radovali smo se zvukovima mješovitog zbora, koje je uvježbala prof. Anita Banjavčić

Mali princ

Učenik Mario Ozbolt s partnericom

Piše: Željka Orešković, 3.e

Nevidljivo blago

Osim koncerta, bilo je i glume, koju je s učenicima prvog gimnazijskog razreda uvježbala prof. G. Lazić. Predstavili su nam dio iz predstave *Mali princ*, iako je mlade glumce uhvatila trema, predstava je bila dobro održena i dočarala je božićni duh koji je taj tjedan veselo letio hodnicima Prirodoslovne škole Vladimira Preloga. Za kraj smo imali priliku vidjeti i čuti iznimski talent i glasovne sposobnosti naše učenice Kim Verson, inače pobjednice showa *Hrvatska traži zvjezdu*. Otpjevala je nekoliko pjesama, od kojih su najviše pljeska izmamile pjesme „Nevidljivo blago“ koju, sigurna sam, svi već dobro znate, i poznata božićna pjesma „Last Christmas“. Vjerujem da je time naš Božićni koncert dobio savršen završetak!

U POSJETU TPORTALU

NOVINARSKA SKUPINA NAŠE ŠKOLE U NOVINARSKOJ REDAKCIJI

Piše: Andrea Puškarić, 3.n

Učenice i učenici Novinarske skupine Prirodoslovne škole Vladimira Preloga uz stručno vodstvo profesorice Milkice Ursu, posjetili su redakciju Tportala 21. prosinca 2010. u Savskoj cesti 32 u Zagrebu.

Boris Radošević, urednik Tportalovih stranica s novinarskom skupinom

S postorima Tportala nas je upoznavao jedan od zaposlenika. U uredu glavne urednice upoznali smo se sa sustavom za praćenje čitanosti koji se temelji na broju klikova. Na isti način prate se najčitaniji članci, tada su to bili članci o bijegu Ive Sanadera i članci o najboljim bikinijima. Zatim smo došli u prostoriju gdje su smješteni stvaraoci vijesti, novinari raspoređeni po kategorijama: politika, kultura, sport. Sve napisane vijesti prije objave šalju se lektorima na korekciju. Za obradu tekstova neizbjegni su dizajneri koji osim za izgled portala, brinu o vizualnom upotpunjenu teksta.

Prostor za to na portalu omogućuju programeri, tzv. Webmasters koji o svemu moraju voditi evidenciju, stoga je njihov moto: „Ključ je u planiranju“.

Naime, ta zanimljiva gospoda moraju imati šesto čulo i unaprijed osigurati internetski prostor za određene stavke ne znajući što ih očekuje. U multimedijском sektoru

U redakciji

Direktorica Alemka Lisinski

dočekali su nas fotografi i snimatelji koji se nisu željeli fotografirati jer je njihova obveza fotografskim ili video-putem popratiti važne događaje te na taj način upotpuniti vijest. Neizbjegjan je sektor za promociju i prodaju, oni pridonose financiranju portala, „monetariziraju ono što proizvedu“, što bi značilo da prodaju benere, objavljuju promotivne članke i sastavljaju oglase.

Tportal je svojim radom započeo u svibnju 2003. godine. Od tada do danas napravili su dosta projekata. Neki od značajnijih su „Vi pitate - oni odgovaraju“ u kojem su čitatelji postavljali pitanja na koja su novinari tražili odgovore te ih objavljivali. Posebno je istaknut humanitarni projekt u kojem su Autonomnoj ženskoj kući donirali 100 000 kn, vezano za taj projekt razrađuju problematiku nasilja koja danas još nije dovoljno zastupljena, što Tportal vjerojatno čini jednim od najčitanijih pisanih medija. Upoznali smo i njihovu izvršnu urednicu Alenku Lisinski. Obećali smo im donijeti naš prijelom teksta i ponovno se uskoro vidjeti. Hvala im na poduci.

U SVIBNUJU S DRUGIM ŠKOLAMA NA TRGU

DOJDI OSMAŠ, ZAGREB TE ZOVE

Manifestacija „Dojdi osmaš, Zagreb te zove!” održava se pod pokroviteljstvom zagrebačkog gradonačelnika Milana Bandića i u organizaciji zagrebačkog Ureda za obrazovanje, kulturu i sport, Prirodoslovne škole Vladimira Preloga, Grafičke škole i Ugostiteljsko turističkog učilišta.

Sajam srednjih škola Grada Zagreba već se nekoliko godina održava u najljepšem mjesecu u godini, u svibnju, na središnjem gradskom zagrebačkom Trgu bana Josipa Jelacića. Želja je organizatora sajma omogućiti učenicima i njihovim roditeljima da se putem kratkih i sadržajnih prezentacija upoznaju s programima i posebnostima srednjih škola u koje se namjeravaju upisati njihovi osnovnoškolci. Za srednje škole grada Zagreba, prilika je to za marketinšku promidžbu, a učenicima je to pomoći u odabiru željene srednje škole ili još jedna provjera već donesene odluke.

Riječ je o sedamdesetak srednjih škola Grada Zagreba koje svoje buduće učenike i sve zainteresirane žeče više informirati o smjerovima, programima i općenito o načinu rada. Sudjeluje 18 gimnazija, 40-ak srednjih strukovnih škola i 15 privatnih i umjetničkih škola. Na štandovima svake škole bili su učenici i profesori, koji zainteresiranim odgovaraju na

Vreva na Trgu

Uvijek zanimljive

pitanja, dijele letke i promotivne materijale, pokazuju učeničke radove.

Na štandu naše škole mogu se vidjeti, prije svega, ljubazne kozmetičarke koje zainteresirane učenike šminčaju po željama, a kemijski tehničari koji izvode pokuse koji redovito zapanjuju publiku. Gimnazijalci su, s profesoricom fizike Suzanom Galović, patentirali ležaj na kojem je udobno ležanje, čak, na čavlima.

Osim što svaka škola ima svoj štand, na Trgu je i pozornica na kojoj svoje plesno, glumačko, pjevačko i ino umijeće, i umjetničke radove, predstavljaju učenici gotovo svih srednjih škola koje sudjeluju na sajmu. Manifestacija „Dojdi osmaš, Zagreb te zove!” održana je pod pokroviteljstvom zagrebačkog gradonačelnika Milana Bandića i u organizaciji zagrebačkog Ureda za obrazovanje, kulturu i sport,

Prirodoslovne škole Vladimira Preloga, Grafičke škole i Ugostiteljsko – turističkog učilišta.

Piše: Ana Vrban, 4.n

Klasične vile

Kuharice iz snova

Usred Vukovarske ulice, oaza mira

Piše: Ana Vrban, 4.n

Šetnja vrtom

Nakon prošlogodišnjeg plana o izgradnji botaničkog vrta PŠVP-a, ove godine projekt je u završnoj fazi izrade. Unatoč tome učenici naše škole intenzivno obitavaju u tom odjelu. Trenutačno se za njegovo održavanje brinu naše spremičice, no u planu je da ekolozi vrše svoju praksu u njemu, održavajući ga i uzgajajući biljke, koje će ostali učenici koristiti u redovnoj nastavi i laboratorijskim vježbama. Naš botanički vrt trenutačno sadrži različite biljne vrste koje su skupljene u mnogobrojnim kamenjarima, dok životinjske vrste obitavaju u jezeru. Kako bi naši učenici uživali u prirodnim ljepotama, botanički vrt im omogućava da svoje slobodno vrijeme provedu šećući njime, odmore i uhvate malo sunca na klupicama. Šetajući školom učenici također mogu uživati i relaksirati se pogledom na naše biljno blago.

Oaza mira

Ekolozi na djelu

Idila cvijeća

SPORTSKI USPJESI NAŠIH UČENIKA

SPORT

Ove godine naši učenici postigli su izvrsne sportske rezultate, čime su pridonijela stručna znanja njihovih profesora, kao i motiviranost te upornost samih učenika. Oni su najbolji dokaz da se trud, rad i disciplina uvijek nagrađuju. Ovim putem im čestitamo na postignutim rezultatima i želimo im puno uspjeha u budućnosti.

Državne prvakinje u badmintonu Katarina Jagodić, Iva Stilinović, Kristina Franović sa svojom mentoricom prof. Smiljkom Metz - Kokić

Badminton

Učenice naše škole Katarina Jagodić, 3.e, Iva Stilinović, 4.n te Kristina Franović, 3.n obranile su naslov državnih prvakinja u badmintonu. Kao zahvalu za postignute uspjehe Grad Zagreb organizirao je dana 29. lipnja 2010. g. primanje kod gradonačelnika, gosp. Milana Bandića, u Dvercima.

Djevojke u društvu gradonačelnika Milana Bandića

Natjecanje u Budimpešti

Atletika

Piše: Kristina Cvetković, 4.n

Matej Marinković, učenik 4.e razreda, također prvak je Hrvatske u triatlonu. Plivač triatlona postaje 2005. godine. Kao dijete od 5 godina, bavio se plivanjem i tada se jedan plivač zainteresirao za triatlon.

Triatlon je sport izrazito naporan i težak, te iziskuje puno odricanja i discipline. Sastoji se od: plivanja 1500 m, vožnje biciklom 40 km i trčanja 10 km.

Matej je, otkad se bavi tim sportom, osvojio mnogo prestižnih nagrada u Hrvatskoj. Prvak je Hrvatske u kategoriji juniora, a peti u svijetu. Za Školu nastupa u atletici, u disciplini trčanje na 1000 m.

Matej u Izraelu

KOŠARKAŠKA POVIJEST U PRELOGU

SPORT

Piše: Sandy Bogovac 3.e

Natjecanje u Budimpešti

muške košarkaške equipe, zlato u Kupu Krešimira Čosića. Djevojke su sa svoje dvije bronce odradile veliki posao te se tako nadovezale na već sjajne momke. Ali tu nije kraj kada govorimo o uspjesima naših košarkaša, važno je napomenuti trenutačni plasman muške košarkaške eiske u polufinalu Prvenstva srednjih škola pod vodstvom novog trenera Željka Dugandžića. Kada se govori o srednjoškolskoj košarci, tu je uvijek i ime naše škole koja je zadnjih godina prepoznatljiva po velikim sportskim uspjesima i promicanju sporta među mladima. Nikada neće nedostajati i ona sportska doza humanosti koja je ove godine obilježena suradnjom škole s Košarkaškim klubom Cedevita i humanitarnom akcijom „Pomožimo Katarini“. Nadajmo se kako će takvih velikih događanja biti što više kao i odličja i medalja naših mladih košarkaša te kako će nova stranica u košarkaškoj povijesti Preloga biti ispisana već ove godine. Sretno košarkaši !

Pet puta na tronu

PRELOG PROTUTNJA KLINČEKOM

Piše: Sandy Bogovac, 3.e

Ako je prvo izdanje Metroneta bilo upoznavanje, drugo formiralo imidž, a treće postalo važan sportski događaj, ovogodišnji četvrti Metronet kup definitivno se za srednjoškolce pretvorio u malu Ligu prvaka. Igralište u Kušlanovoj, koje je u sklopu III. gimnazije, nije im tek Klinček, to je njihov Wembley. S toliko su srca naši dečki slavili pobjedu u finalu zajedno s profesorom Perom Markićem, ravnateljem i bučnim navijačima, kao kad je Hrvatska 2007. tukla Englesku na Wembleyu. Petnaestak minuta nakon kraja finalnog dvoboja, jedna je scena odavala sve. Naime, izbornik naše pobjedničke momčadi, ravnatelj Zlatko Stić, na rukama presretnih igrača dugo je letio zrakom. U rukama mu se grčio trofej, a na licu ocrtao veliki osmijeh.

„PONOSAN? MA, DAJTE! PREPONOSAN!“

Vidno sretni izbornik muške i ženske brončane ekipe, ravnatelj Zlatko Stić, rekao je: „Znate, za ovo smo stvarno radili i trenirali. Time smo pokazali koliko nam je

Pobjednička momčad

stalo do pobjede i Kupa!“, uzbudeno je hrapavog glasa govorio ravnatelj.

Igralo se čvrsto „u meso“, ali Prelog je bio bolji, koncentriraniji i taktičniji. Na početku finalnog dvoboja, naši dečki poveli su prekrasnim pogotkom učenika Marka Bošnjaka da bi potom učenik Branko Makar doveo suigrače do Rima. Ostalo je tek vidjeti Papu...i vidjeli su ga! Najbolji vratar turnira učenik Jure Jeleč uspio je otkloniti opasnosti po gol svoje momčadi i time je ovo finale učinio još atraktivnijim. Uz pobjedničko slavlje, naši dečki imali su još razloga za zadovoljstvo jer je Dean Slijepčević proglašen igračem turnira, dok je Jure Jeleč najbolji vratar ovoga natjecanja.

NAJBOLJI IGRAČ

DEAN SLIJEPEČEVIĆ

Igrač turnira, bez premca je bio Dean Slijepčević. Junior zaprešićkog Intera rekao je: „Načuo sam da se nešto govori o nagradi, ali nisam je očekivao! Bitnija mi je naša pobjeda, a u kolektivu uvijek netko ispliva. Sretan sam, naravno, jer biti naj-igrač na ovakovom turniru nije mala stvar!“

Nakon utakmice dečki su uglas zapjevali prije nego što su potrcali pozdraviti vjerne navijače. Zaslужili su i slavlje, i uzdignute ruke i navijače jer je Prirodoslovna škola Vladimira Preloga pobjednik Metronet kupa 2010. koji ponosno pokazuje koliko je vrijedan.

Kao pehar lige prvaka

NAJBOLJI VRATAR

JURE JELEČ

Kakvo je to slavlje bilo?! Nakon posljednjeg zvižduka najbolji vratar pobjedničke škole vinuo se zrakom od sreće. Izgledao je kao da mu se u rukama kočoperi pehar Lige prvaka: „Meni kao i da jest. Presretan sam, ovo sam sanjao cijelu godinu!“ ponavlja je dok su mu suigrači čestitali. Golman je HAŠK-a u kojem je izlazni kadet. „Od mnogih priznanja, ovo mi je najdraže!“ rekao je najbolji vratar Metronet kupa.

Matea Bunčić

BRONČANE DJEVOJKE NA METRONETU

Četvrti izdanje Metronet kupa uz naše zlatne momke obilježile su i brončane djevojke. Do odličnog trećeg mjeseta djevojke su došle nadigravši svoje vršnjakinje iz XVI. gimnazije. Bila je to utakmica s malo pogodaka, ali dovoljno da naše djevojke u sastavu: A. Rudić, M. Kalušerović, L. Kerin, N. Sumeja Keranović, I. Bera, L. Lažeta, N. Azinović, M. Mileta, M. Bunčić, D. Potesak, J. Komušar, M. Sokač poraze svoje protivnike s rezultatom 2:0. Velikom voljom, spretnošću i preciznošću naše djevojke predvodile su učenice Azinović i Lažeta s po jednim pogotkom. Djevojke su pobjedu proslavile pjesmom sa svojim mnogobrojnim navijačima i trenerom ravnateljem Zlatkom Stićem.

3. mjesto djevojkama

Ravnatelj i prof. Plazibat s nogometnicama

5. kros Sportskih novosti

Piše: Kristina Cvetković, 4.n

Na tradicionalnom krosu Sportskih novosti koji je održan 26. travnja 2010. u organizaciji Sportskih novosti i Hrvatskog atletskog saveza, na Bundeku, u kojemu sudjeluju učenici osnovnih i srednjih škola te studenti zagrebačkog sveučilišta, najbrojniji su bili učenici naše škole (popularne crvene majice), te smo u ukupnom plasmanu zauzeli 6. mjesto u RH! Najbolje plasirani bio je naš učenik Matej Marinković iz 3.e koji inače trenira trialton. To je sportska disciplina koja se sastoji od trčanja, plivanja i ponovnog trčanja. Na natjecanju je sudjelovalo oko 4000 učenika i studenata, a prijašnji je godina kros održavan u Maksimiru, Hipodromu i Jarunu.

Najbolji na cilju - učenik 4. e Matej Marinković

Naši učenici s drugim učenicima i studentima Grada Zagreba

RUKOMET

Piše: Sandy Bogovac 3.e

Uvijek vjerna publika - učenici naše škole

U organizaciji Školskog sportskog saveza Grada Zagreba, naše rukometnice prošle su godine osvojile 3. mjesto. Sudjelovale su sve srednje škole grada Zagreba, a naše djevojke su bile u sljedećem sastavu: Dora Batan, Ivana Ilić, Ivona Bera, Martina Gorupić, Nika Ksenić, Lucija Lažeta, Mia Mileta, Nikolina Azinović, Marijana Jagodić, Nadja Keranović, Tena Šunić.

I ove školske godine igra se Školska liga, a i ovu smo godinu jesenski prvaci i prvi u kompletном natjecanju Školske lige Grada Zagreba. Po prvi put u 15 godina Srednja skola Sesvete poražena je i to od naših djevojaka rezultatom od 9 razlike prednosti. Za sada smo uvjerljivo najbolja ekipa s najvećom gol razlikom! Sljedeća utakmica je 19. veljače 2011. u XV. gimnaziji. Igra se poluzavršnica i ako pobijedimo ulazimo u finale, tj. u bitku za zlato!

Trener prof. Kristian Plazibat i rukometnice

SPORTSKI RAZRED

Piše: Željka Orešković, 3.e

Prirodoslovna škola Vladimira Preloga poznata je po tome da veliku pažnju posvećuje učenicima koji se bave sportom te im u svakom segmentu njihovog boravka u školi pokušava pomoći i dati potporu. Nastavnici su svjesni koliki trud učenici sportaši ulažu u usklađivanje svojih školskih obveza s treninzima i natjecanjima te im je već dulji niz godina omogućeno da organiziraju odgovaranje gradiva putem dogovornog odgovaranja. U nastojanju da se sportašima u našoj školi omogući još kvalitetnije organizirana nastava, zalaganjem ravnatelja dobili smo dozvolu Ministarstva znanosti obrazovanja i športa za upis učenika u prvi sportski razred prirodoslovne gimnazije. I tako je Prirodoslovna škola Vladimira Preloga školske godine 2010./2011., dobila svoj prvi sportski razred.

1. razred sportske gimnazije

65. godišnjica Škole

VIŠE U TRAVNUJU U MONOGRAFIJI

Ove godine slavimo 65. godišnjicu naše škole! Škola počinje s radom 1. rujna 1946. godine otvaranjem Kemijsko tehnoškog odjela srednje Tehničke (trogodišnje) škole. Četverogodišnji smjer Kemijsko-tehničke škole osnovan je 13. srpnja 1960. godine u Zagrebu, u Klaićevoj br. 7. U siječnju 1978. postajemo

PRVI HRVATSKI ŠKOLSKI REALITY SHOW

U NAŠOJ ŠKOLI „RAZRED 2011.“

Piše: Kristina Cvetković, 4.n

Početkom drugog polugodišta na našim školskim hodnicima uzburkala se atmosfera. Uz pristanak roditelja, 23 maturanta kemijskog smjera uskoro će postati zvijezde novog hrvatskog reality show-a „RAZRED 2011.“ koji je preuzet prema švedskom modelu serije. Nakon snimanja popularnost je prešla švedske granice jer su seriju otkupili Finci, Norvežani, Nijemci i Danci.

Riječ je o autentičnoj priči o prosječnom hrvatskom razredu strukovne škole, koji će se dodatnim četveromjesečnim radom, uz asistenciju najboljih profesora koje predlaže Agencija za odgoj i obrazovanje, pokušati izboriti da znanjem na državnoj maturi dostignu pa, čak, i prestignu gimnazjalce.

Učenici će svaki dan nakon nastave ostajati po tri školska sata te se pripremati za državnu maturu iz šest predmeta: hrvatskog i engleskog jezika, matematike, kemije, biologije i fizike, a troje najuspješnijih na državnoj maturi producenti će nagraditi jednogodišnjom stipendijom.

Osim nastave snimat će i vrijeme koje će profesori i učenici zajednički provesti na ručku, u kinu, kazalištu, i drugim svakodnevnim aktivnostima.

Snimit će se zanimljiva 45 minutna emisija koja će se emitirati u udarnom terminu, srijedom u 20 sati navečer. Dogodovštine učenika i nastavnika gledatelji će moći pratiti u 15 nastavaka, dok je 16. zamišljen kao posebna emisija u kojoj će biti prikazani njihovi rezultati na državnoj maturi.

Želimo im puno uspjeha na maturi i da upisu željene fakultete!

Mjesto za odmor, rekreaciju i bijeg od gradske vreve

IZLETI

Jelov Klanac je selo nedaleko Rakovice 8 km od ruba NP Plitvička jezera. U tom slabo napuštenom kraju, 4 km do centra Rakovice, nadomak netaknute prirode, nalazi se imanje s nekoliko turističkih brvnara (drvenih apartmanskih kućica). Imanje je smješteno na osami između dva brda gdje počinje divljinu. Noću se u tišini zna provući pokoj krik divljih životinja poput medvjeda, jelena i sl.

Piše: Željka Orešković, 3.e

Kada su članovi Konjičkog kluba „Equus igni“ iz Jastrebarskog 2006. god. otkrili ovu mirnu oazu, s vlasnicom su započeli projekt turističkog jahanja. Trenutno se na imanju nalazi 14 jahačih konja namijenjenih rekreativnom jahanju i turističkom obilasku netaknute prirode u okolini imanja i NP Plitvička jezera. Smještaj u brvnarama, šetnje, druženje s konjima, jahanje, vožnja biciklom omogućavaju imanju status idealnog mesta za odmor od svakodnevne vreve i užurbanosti.

Naša Martina u debelom hladu

U turističkoj sezoni dolaze turisti

Na imanje u jeku turističke sezone dolaze pretežno strani turisti koji planiraju obilazak NP Plitvička jezera, a u potrazi za danas sve popularnijim oblicima aktivnog odmora, odabiru baš ovu destinaciju zbog mogućnosti aktivnog odmora. Sve brojniji domaći gosti, u potrazi za predahom od svakodnevice, rado dolaze i često se vraćaju na vikend tijekom cijele godine. Zima u ovom kraju ima posebne draži.

Dobri jahači će doživjeti nezaboravan obilazak prirode na konjima, koji najmanje uznemirava životinjski svijet i omogućuje vam neposrednu blizinu s divljim životinjama. Oni pak koji do sada nisu imali prilike biti u kontaktu s konjima i jahati, mogu pokušati i doživjeti taj osjećaj. Mnogi

Lička idila

poželete naučiti jahati. Neki se vraćaju i tijekom vikenda ili godišnjeg odmora završe školu jahanja i tada osjeće prave užitke koje im ovaj vid rekreativnog sporta i boravak u prirodi pruža. Dolaze jahači svih uzrasta od male djece pa do odraslih ljudi (neograničene dobne starosti). Jahači koji su u prolazu ili ciljano doživjeli jahanje u netaknutoj prirodi često se vraćaju i pridružuju nam se na jednodnevnim i višednevnim izletima.

Lokacija Jelovog Klanca, neposredna blizina NP Plitvička jezera i udaljenost ostalih nacionalnih parkova i parkova prirode na 3-4 dana jahanja, potakla je članove Kluba i turističke zajednice u ovom kraju na projekt povezivanja Nacionalnih parkova i parkova prirode konjičkim stazama. U protekle četiri godine trasirane su konjičke staze koje povezuju prirodne ljepote Hrvatske. Netaknuta priroda uz rub NP Plitvička jezera, ljepote dolina rijeka Gacke i Like, Krbavsko polje, neukrotiva priroda Parka prirode Velebit i NP Sjeverni Velebit, pružaju nezaboravan doživljaj svim ljubiteljima prirode i prijateljima konja. Toplo preporučamo!

Jahačice rumene kadulje

Sarajevo, Sarajevo

Piše: Ivana pavlović, 4.e

Divna priroda

Početkom studenog 2010. godine, nekoliko razreda naše škole krenulo je na dvodnevni izlet u Sarajevo. Zaputili smo se ranom zorom prema gradu koji je doživio velika ratna stradanja tijekom devedesetih. Maglovito jutro i ravna cesta ispratili su nas u Bosnu. Na putu ka odredištu, posjetili smo Travnik, no kuća nobelovca Ive Andrića nije bila otvorena pa smo produžili prema Sarajevu. Budile su nas bosanske planine i zavoji te tok rijeke Vrbas, no svoje smo uzbudjenje čuvali za Sarajevo. Iako je Sarajevo i dalje oštećen grad, ljudi su srdačni i veseli, osobito na Baščaršiji. Hotel u kojem smo trebali odsjeti izvana je bio još oštećen ratnim razaranjima, ali mišljenje smo promijenili nakon što smo vidjeli hotelske sobe. Savršeno! Svaka je soba imala poseban stil - rapsodija u plavom, sunčana soba, boje zalaska sunca... Djevojke su se osjećale kao princeze, s obzirom na to da su imale predsjednički apartman predivno uređen. Nakon večere, duga šetnja do centra, ali vrijeme nije postajalo uz šetnju uz Miljacku. Grad je pomalo ličio na zagrebačku špicu, razlika je samo u tome što nigdje na cesti nije bilo ni opušaka niti trunke smeća, a i tamošnje djevojke ne hodaju oskudno odjevene. Vidjeli smo spomenik koji je podignut za sjećanje na poginulu djecu i opkoljeno Sarajevo, a gledajući ga razumjeli smo ispričanu priču. Bilo je poučno biti u zemlji koja je tako blizu, a ipak tako daleko.

Vraćamo se na Baščaršiju...

...na sarajevsko pivo

Prvi izlet u PŠVP-u

DVORAC TRAKOŠĆAN - TUHEJSKE TOPLICE

IZLETI

Piše:
Marija Magdalena Fajić, 1.m

Na početku ove školske godine, 14. listopada, prvi razredi krenuli su na izlet. Učenice 1.m razreda, kozmetičarski smjer, zajedno s ekolozima, sportskim razredom i gimnazijom, uputile su se na prvi zajednički izlet. Tom su se izletu svi veselili jer upravo na taj način, a ima li ljepšeg načina, dobivamo priliku da se međusobno upoznamo, zabavimo i usput vidimo kakve nam ljepote ostavlja prošlost.

Sastanak je bio ispred škole u 8 sati, bile smo uzbudjene. Nakon sat i pol vožnje, dovezli smo se do dvorca Trakošćan. U dvoru su nas podijelili u tri skupine koje su imale svoje vodiče. Krenuli smo u razgledavanje dvorca u kojoj je živjela obitelj Drašković i grofovi Celjski. U svakoj prostoriji mogli smo vidjeti predmete, namještaj, slike osoba, odjeću i još puno toga što nam je prikazivalo kulturu, običaje i način života u njihovo doba. Nakon razgledavanja predivnog dvorca, spustili smo se do parkirališta gdje su nas čekali vozači. Drugom dijelu izleta veselili smo se, moram priznati, i više negoli Trakošćanu jer nas je čekalo kupanje u Tuheljskim toplicama. Presvukli smo se u kupaće kostime i otišli uživati u kupanju i zajedničkom druženju. Ne moram vam ni govoriti da smo se odlično zabavili. Posebno nas je oduševio bazen koji je bio vani – vani hladno, a u bazenu topla voda – što vam još treba? Kupali smo se, izležavali na ležaljkama, pili sokice i cijeli dan uživali.

U Zagreb smo se, nažalost, vratili oko 19 sati jer sve što je slatko, traje kratko. Dajmo smo razgovarale o njemu, razmjenjivale fotografije, a rodile su se i neke nove simpatije. Upoznale smo mnogo novih prijatelja i prijateljica i jedva čekamo novi izlet – novu avanturu.

Zagrebačke dame

Lijepi ukras bez funkcije

Piše: Lucija Klarić, 2.d

S prvim kišnim oblacima izlaze na ulice i naše Zagrepčanke opremljene sunčanim naočalama raznih oblika i marki Dior, Ray Ban i sl., kojima vješto prikrivaju prerano naborana lica, što su ih počele uništavati još davnih dana, u svome djetinjstvu, bespotrebnim naslagama pudera. Topot štiklica odjekuje gradom ne obazirući se na

vremenske prilike, pogotovo ne na one nepogodne, vješto prateći svoju vlasnicu bilo da se ona odlučila prošetati tek do obližnjeg dućana po mlijeko ili otići na jutarnju kavu u Tkalčićevu gdje će marljivo, ali hladno i dostojanstveno, hvatati fotografе javno.hr. Uvijek neprimjereno uređena, s manje odjeće na sebi nego onda kada na plaži nadopunjuje boju svog solarija, ali po zadnjoj modi potekloj iz Pariza ili Milana koja kombinira *spojivo s nespojivim* do te mjere za koju bi se reklo da stvar izgleda blesavo - to je naša Zagrepčanka. Nekad fine i obrazovane gradske dame, danas priglupe djevojke iskrivljenih principa i morala. Dama je nekada morala imati godina više nego što sat pokazuje sati, ali u lov na nogometnički juri sada već s punih 13! S punom opremom dakako: glupavim hihotanjem, oskudnom odjećom, gomilom šminke, štiklama i obveznim 1000 slika vlastitih grudi, obvezno isfotošopiranoga, na popularnom Facebooku. Majke Zagrepčanki kao da su se utopile u onoj kavi iz Gradske kavane i ono što vide danas naprosto je "trendy" i to "mladi nose". Izgubljeni morali nestali su netragom iz društva i počeli smo odobravati takvo ponašanje, počevši od djevojčica, pa nadalje do mladih djevojaka, prihvativši kao sasvim normalnu činjenicu da "naše curice" odlaze u školu i izlaze van obućene kao za kupleraj. Pomirili smo se s time da je žena tek lijepi ukras i da se akademsko društvo ne zasniva na njoj jer je njena primarna funkcija da izgleda lijepo i što otvoreniye dakako, iako, čini se, nitko ni ne drži do tog sofisticiranog društva kada su poželjna takva ponuđenja.

ŠTIKLICE BEZ OBZIRA NA VREMENSKE (NE)PRILIKE

Krležu i Matoša zamijenili Chanel i Armani

A djevojčice, djevojke i žene spremno kimaju na svoju ulogu lutkice, prihvatile su se pamćenja kako prepoznati pravu Guessovu torbicu koja će joj vječito zjapiti poluprazna zbog svoje nepotrebne veličine koja navodno izgleda lijepo i moderno, te mužnji muškaraca po minimalno tridesetak godina starijih, ali dubokog džepa, što će u njih uvijek investirati novim Louis Vuitton haljinama kako bi one bile još poželjnije i uslužnije. Sve, sve za to da u subotu ujutro najviše zablista na Cvjetnom trgu! Sve za to da može popljavati onu drolju, koja ima prošlosezonsku odjeću, smatrajući sebe daleko moralnijom jer ona ima ovogodišnju, zavlacheći usput i karikirajući najviše što može da svi znaju da je ona ovdje, makar ih ne bilo briga, dok pijucka neku kavu s komplikiranim i primamljivim imenom i provlači Slim cigarete kroz svoje prste. Ali kako je stigla do tako visokog društva i kako je postala krema zagrebačke špice znaju sve klinkice, koje uredno s prvom naznakom svoje spolnosti pripremaju velike dekoltee, kratke suknje i jure u DM po maskare, sjenila i sve drugo što privlači pažnju, danas klinaca s bogatim starcima, sutra već njihovih očeva. I kud je nestao onaj profinjeni Zagreb? Ugodno gradsko i obrazovano društvo s moralom, dapače visokog standarda u čijim se kavanama nekada raspravljalo o djelima A. G. Matoša, Miroslava Krleže i Dragutina Tadijanovića, a ne o Channelu i Armaniju koji su, čini se, današnji autori svijeta i čija se imena današnje Zagrepčanke jedino i trude upamtitи. Gdje je, gdje se sakrio i je li nestao taj Zagreb? Pitanje je što me probada svakom neisjalom zrakom sunca od koje se brani sunčanim naočalama, svakim djetetom s viškom šminke, svakom priglupom, materijalističkom curom, svakim promašenim odjekom štikle... I bojim se svakim danom sve više, da nikad neću znati odgovor na to pitanje.

Literarní radoví

Poznaješ li me?

Ispovijest šahovske figure

Pozdrav svima! Ja sam šahovska figura. Zovu me Lovac. Imam i brata blizanca. I on je lovac. U igri se ne stignemo družiti jer moramo napadati protivnike. Težak je to posao, ali zbog toga su me napravili, to je moj posao i ja ga nastojim obavljati što bolje. Služim svome gospodaru, igraru. On zapovijeda svim figurama. On mi naređuje, premješta po ploči, vrti živčano u ruci, lupka sa mnom po stolu. Ponekad mi se od svega toga jako zavrti u glavi. Najteže mi je kad povuče krivi potez ili me žrtvuje... Tada se osjećam jadno i napušteno. U tom trenutku ispadam iz igre i stojim pokraj ploče kao da čekam autobus. Kada je igra gotova, moj gospodar stavi nas sve u kutiju. Tu je mrak, vruće je, zagušljivo i tjesno. Ali, jedino tada stignem razgovarati sa svojim susjedima. Samo kralj i kraljica ne razgovaraju ni sa kime, jedino jedno s drugim. Kralj je najvažniji i on je oženjen kraljicom.

E, tu sada počinje moj problem.

Naime, s kraljicom nemam baš puno prilike za druženje, iako je viđam tijekom igre. Jako je lijepa i da nema kralja sigurno bismo bili barem dobri prijatelji. U životu nikada nisam bio zaljubljen, ali u posljedne vrijeme nikako ne mogu prestati na nju misliti. Jako je lijepa, graciozna i ponosna. Razgovarao sam s bratom. On kaže da se prestanem zanositi jer je suđeno da kralj bude s kraljicom. „Ti si samo obični lovac, neće ona tebe ni pogledati!“ reče mi pomalo grubo. „Nama je suđeno da lovimo i da budemo sami!“ reče mi još grublje. Ali moja kraljica nikako da mi izade iz glave. Oooo, kad bih imao barem malo moći, promijenio bih ja pravila te glupe igre. Zašto kralj mora uvijek biti glavni? Zašto sam ja obični lovac? Dugo sam o tome razmišljao i patio, a volja za igrom polako je nestajala. Postajao sam sve tužniji i tužniji... Želio bih nekako doći do nje i reći joj što osjećam. Ali ne mogu. Kralj je uvijek tu. Volio bih da nestane, barem na jedan dan. No, bojim se da se to neće dogoditi. Ona je za mene neosvojiva. Odlučio sam odustati. Možda je nakon nekog vremena zaboravim. Ne vjerujem. Možda netko promijeni pravila igre. Ne vjerujem. Ostajem samo mali beznačajni lovac koji nikada neće osvojiti svoju kraljicu.

Luka Ćusek, 1.c

Upoznao sam ženu mučenoga srca. Imala je prazan pogled. Pričala mi je o svome mužu i djeci; o tome kako im je pružila sve i kako joj oni nisu vratili ništa. Ili mi je barem ona tako rekla. Bila je to žena velikih očekivanja i još većih želja, satkana od gubitka. Pričala mi je i o svojim snovima, vikendici na moru i velikome stanu u centru Zagreba s balkonom na kojem bi bujalo cvijeće svih boja i vrsta dok bi ona pijuckala jutarnju kavu. Da, bila je to žena od velikih prohtjeva, kao što sam i rekao. Pitao sam je jednom je li to zbilja ono što je htjela cijeli život? Nije mi znala odgovoriti, samo je rekla kako je to nešto što joj njezin ionako beskorisni muž nikada nije mogao pružiti. Puno se žrtvovala ta žena. Shvatila je to i ona, pretpostavljam da je zato vikendica ono o čemu sada sanja. Čudili su me njezini postupci. Smatrao sam je inteligentnom ženom, ali ona je svejedno nekompromisno kimala glavom na sve prohtjeve svoje obitelji. Možda je za to ipak bila kriva činjenica da sam ja bio čovjek 21. stoljeća, a ona žena 20. A možda je zato naprosto bila kriva ona i njezina naivnost da se dobro dobrim vraća. Upozorila me na koncu da se ne dam zaluditi, da se prvo pobrinem za sebe da si osiguram, kako to ona kaže "Ugodan život". Kimnuo sam i odlučio umjesto toga za nju pronaći uzvraćenu ljubav.

Upoznao sam čovjeka koji je bio slijep. Njegove priče bile su uvijek o njemu, njegovim hobijima, zadovoljstvinama i naravno mnoštvu problema. Čak ni njegova djeca nisu bila njegova djeca, nego njegova žrtva. Bio je to čovjek teške naravi, prestar da ne bi vidio svoje mane. Svejedno, on ih nije ni primijetio. Nije to bio čovjek od vrijednosti, nije to čak ni bio vrijedan čovjek. Bio je to čovjek od mnoštva, zaluden da su njihovi savjeti njegov um. Smatrao je svoj put ispravnim. Ja sam znao da nije, ali moje mišljenje nije ništa značilo jer sam za njega bio otuđena duša. Bili su to svi koji se ne bi slagali s njime, sve dok mu ne bi obećali vječni život, onda je vjerovao i u Alaha i u Jahvu i u Raa i u moć metazaforadimina, pa čak i rajčice. Bio je to čovjek koji je živio u vlastitoj istini i ako se to činilo svemiru i svima nama nemoguće, u njegovome slučaju to nije bila dobra stvar. Savjetovao mi je jednom da se ne otudujem od ljudi, da se prilagodim i budem omiljen. Teško mi je bilo povjerovati u njegovu popularnost, što više u njegovu sposobnost razgovora uopće. Zbunio me taj savjet. Kasnije sam shvatio da koliko dobro laže sebi, još bolje laže drugima - i uživa u tome. Uživa u njihovom sažaljenju i samosažaljenju, njihovom poštovanju i svojoj samodopadnosti, u svoj toj hrpi laži. Obećao sam da će za njega naći istinu i pokloniti je drugima.

Upoznao sam čovjeka od smijeha. Volio sam ga. Činilo mi se kao da u njegovom srcu nikada ne manjka topline i dobre volje. Bio je to bezbrižan čovjek ili je to barem želio biti. Nije mnogo pričao, sve je govorio kroz smijeh. Volio sam to, uz njega je izgledalo sve jednostavnije i sigurnije. Dugo mi je trebalo da shvatim da je njegovo srce zarobljeno u smijehu. Nemojte me shvatiti krivo, bio je on i više nego dobra osoba, samo to nije znao pokazati. Nitko mu nikad nije pružio priliku. Kasnije ju je prestao tražiti. Uživao sam u njegovome zagrljaju, bio je uvijek tako topao. Poželio sam tada i pokoju toplu riječ, ali on to nije mogao. Trudio sam se, ali on nije tražio moj trud. Rekao mi je da ne pretjerujem sa smijehom u životu, iako je i sam znao da je to nepotrebno - ja nisam bio takav. Poslušao sam ga svejedno. Obećao sam mu da će moje misli i osjećaji uvijek biti na slobodi, bez krinke.

Upoznao sam čovjeka brilljantnoga uma. Zavidio sam mu cijeli život, iako su mu ostali neiskorišteni potencijali. S time se nikada nisam slagao, makar se on možda više slagao s njima nego sa mnom. Uživao sam učiti od tog čovjeka, nije mi čak ni smetalo kad bi mi odbrusio kao da sam zadnja budala - poštovao sam ga. Nije on bio čovjek od ljudi, više je volio knjige i sve one druge stvari što su ga već zabavljale. Teško sam se mirio s time, htio sam ga naprosto pokazati cijelome svijetu, ali on je bio prepun ironije za svijet i odviše svojeglav. Svejedno, volio sam ga i on je volio mene. Živjeli smo skupa u našem svijetu od vlastitih mudrosti, pa čak i gluposti. Nije mi se nikada trudio ništa savjetovati. Samo bismo pričali - za mene je tako rekao sve. Obećao sam da će u njegovo ime otkriti svijetu ono što me naučio.

Mislio sam da sam mnogo naučio o životu, dok nisam upoznao život. Davao sam ljubav, ali video tek puno neuzvrata. Istini se nisam približio. Često jedino što sam imao za dati drugima bila je laž. Pokrio sam mnogo toga smijehom, gurnuo ispod tepiha šala. Na kraju sam i ubio većinu mudrosti i gluposti što sam imao i pretvorio se u ironiju daleko od svijeta.

Pa, tko me želi upoznati?

Lucija Klarić, 2.d

Ostavi me tu

Osvrnut stojiš, nasmijanog lica, blagih očiju,
ispružene ruke i otvorenog srca.
Ne zovi me za sobom,
nisi ti koji odlazi.

I ostavi me tu, tiko je.
Ne sjeti me se, zbog mene.

Lidija Novković, 1.s

Riječi su previše

Sjedimo na obali.
Sunce toplinom grli naše obraze.
Očju punih jutra promatraš daleko preko jezera.
Udišč prohladni jutarnji zrak, osluškuješ prvi cvrkut
šarenih ptica.
Vjetar te prenosi, živiš.

Očima nemirne duše promatram tvoj lik.
Svetlost te pretvara u siluetu na kamenju.
Dah ti se ledi pri izdahu.
Sklapaš oči, uživaš.

I tada shvaćam kako si daleko.
Daleko od ovog svijeta patnje, daleko od tužaljki mora.
Pretvorio si se u osobu kojoj se divim.
Postaješ emocija kojom se ponosim.
Isključio si se, sada si svoj.

Lidija Novković, 1.s

Cigaret

Dobro li je
kad mi među Zubima
stoji cigareta.

Ne kažem to
jer mi je navika
ili jer sam ovisnik o nikotinu. Meni cigareta
više dođe
poput nekog instrumenta,
cigaret koja
nekim posebnim notama
moje riječi pretvara u djela.

...
Ne ustajem rano u zoru da bih pušio na prozoru,
mada mi ni to nije strana slika,
ali još je bolje kad sam u polumračnu prostoru
i bacim zamišljeni pogled
poput Jamesa Deana,
pritom,
otpuhujući kolutove dima,
zamislim da sam u nekoj cool sceni filma Quentin Tarantina,
jer ta je cigareta, koja mi dođe,

poput
instrumenta.

I ona mi, baš poput
toga
već spomenutog
instrumenta
daje osjećaj da sam pravi poeta,
pa čak
i sada
dok se ova pjesma piše,
novu cigaretu palim,
ni za čim ne žalim
i ne težim
baš
ničemu više.

Strepnja

Ostala je sama; bojala se.

Ruke mraka grlike su je što je ona više gledala svijet oko sebe -
- očima djeteta.

Hladnoća u zraku grizla joj je kožu.

Evo ga opet.

...

Pred njom je ponovno stajao veliki, crni lik.
Oči pune gnjeva, miris alkohola.
Stisnuta šaka. On zamahnu prema njoj.

Noć je pohlepno gutala svaki vrisak.
Suze ponovno teku...
i opet...
i još više...

Rane nebole koliko duša plače.
Nevinost ne zaslužuje kaznu,
ali pravda je gluha. Prečesto.

U životu od straha bol je beskrajna, oči neprekidno otvorene.

Dan za danom gubi,
gledajući prema nebu
i naivnim pogledom moleći zaštitu,
a patnja i dalje neumorno klizi niz lice.

Ožiljci na duši ...
najmanje se vide,
a najviše bole...

Zrinka Miljak, 2.e

Šuma

Gdje zeleno granje na vjetru se njije,
gdje staro stablo svoje plodove broji,
gdje trag svakoga čovjeka se briše,
tamo staroga hrasta šuma stoji.

Ta šuma veliku tajnu krije,
putevi kojima nitko kročio nije
vode do jezera zelenih dubina
u kojem duh stare šume prebiva.

Antonio Svorenji, 3.e

Čežnja

Čežnja me razdire, u grudima me stišće, steže, kao da će iščupati onaj dio moje duše što još vjeruje tvojim dolascima. Uskačem u posljednji vlak snova, u posljednji vagon nade. Okrećem se oko sebe, nigdje nikoga. Zar su svi prestali vjerovati u snove? Zar svi zaboravljaju kako je lijepo sanjariti, sklopljenih očiju, dok ti se lijepi trenuci smjenjuju u slikama? Film se odmotava. Ja ponekad i budna, otvorenih očiju, sanjam. Sanjam tebe, posebnog, dragog, jedinstvenog i nedostignog. Ponavljam onu frazu toliko puta u snovima izrečenu, frazu koja za mene nije fraza, nego iskren osjećaj. „Velim te“, ponavljam, dok čeznutljivo razgledam, kroz poluzamagljene prozore vagona, obrise svega što prolazi.

Čežnja se uvukla u dušu, čežnja gospodari mojim srcem, čežnja plače mojim suzama. Čežnja me pretvara u bolesnika. Bolesnika, čiji je jedini lijek tvoj dolazak. Iskren, s isprikom ili bez nje, samo da si tu. Dodir ti želim osjetiti, dah topline neka mi ugrije promrzle ruke, dok čekam presjedanje na trećoj stanici snova, presjedanje za mjesto što se zove Ljubav. Dvije su već prošle. Jedna nosi twoje ime, drugoj ću dati naziv „Velim te“, ako dočekam vlak, jer tvoj vlak uvijek kasni. Tvoji snovi ne putuju istom prugom, tvoj film se ne odmotava na isti način. Tvoj vlak dolazi iz realnosti. Tvoje riječi ne odzvanjaju praznim kupeom, kao moje. Tvoje „Velim te“ ne liči na uzvik, na iskren krik srca punog čežnje i ljubavi. Tek razum će te nadvladati, znam sigurno, osjećam to, i iskočit će, prije našeg susreta, negdje na pola puta između Nigdje i Nikuda... a ja ću čekati, uvijena u svoju čežnju, zamišljajući kako me istom silinom ljubiš i istim mi snovima uzvraćaš... Čekati i vjerovati. Zdalela sam ti se na vjernost i povjerenje. A svoje zakletve uvijek izvršavam.

Zavaravanje. Bol. Tuga. Razočaranje. Zašto uvijek tako idu nazivi stanica, od treće stanice snova? Ne, ovaj put ne idem dalje. Moje promrzle ruke ugrijat će vrelo srce. Duša je topla, dat će im snagu. Ako i ne dođeš, ostaje nada, kao jedina slamka spasa. Nada, koja nikada ne umire i čežnja, koja se s tím nadom smjenjuje.

O dječaku koji nije htio odrasti

Kiša je klizila, sasvim polako. Kapljice su ljubile moje obrale. Njihovi poljupci bili su hladni, ali zasigurno topliji nego poljupci nekih ljudi. Gledao sam u sivilo neba koje me obgrilo i davalo osjećaj izoliranosti od ostatka svijeta. Baš to sam htio! One sjene su prolazile pokraj mene, ali ignorirao sam ih. Kažu da se u očima ogledava duša. Oni nisu imali dušu, njihove oči bile su prazne, sive, baš kao i nebo. Nisam htio biti jedan od njih, nikada, ali vukli su me k sebi. Nametali su mi pravila, dizali su zidove oko mene, izgledali su tako mudro, ali bili su prokleti prazni. Nisam htio biti jedan od njih.

Probudila me budilica, jedan od njihovih izuma. Neki bolesnik je pomislio kako bi bilo savršeno kada bi svi ustajali u isto vrijeme. Bilo je takvih i previše. Izvukao sam se iz tople postelje, jednog od mojih rijetkih saveznika i prijatelja. Izašao sam u maglu i vukao noge asfaltom, koji se širio u beskonačnost. Prekrivao je sve. Pa gdje su se izgubile boje? Već odavno smo ih ubili u ovom našem superiornom, a opet tako jadnom svijetu iluzija. Nestale su sa spontanošću, lakim i slobodnim korakom odšetale su iz ove hrpe smeća, betona i zatomljenih želja.

Ušao sam u nekakvu sivu zgradu u koju su me slali skoro svakoga jutra. Tek još jedan od izuma kojima su pojačavali svoju iluziju. Ušao sam u prostoriju u kojoj se nalazio tridesetak umornih duša od kojih se većina trudila održati onaj nevini osmijeh na licu od kojega sam ja već odavno odustao. Razlika između njih i onih sjena vani je u tome što je u ovim dušama još bilo života, još uvijek je tinjao negdje u dubini. No i oni su se trudili postati sjene, biti odrasli i racionalni. Nisu shvaćali, da je „stvarni život“ samo gomila vremena koje će provesti trčeći nekamo, a ne stižući nigdje, odustajući od snova i želja u korist uspjeha... Uspjeha koji nikada neće doći.

Sjeo sam i izvadio papir i olovku. Pokušao sam napisati nešto, ali sam samo prazno gledao u papir koji me živcirao svojom bjelinom. Ostao sam i bez pisanja, i to su mi oduzeli. „Odrastaš!“, rekla mi je nedavno sjena koju sam nazivao ocem. Rekao je to s ponosom, a meni se smučilo. Odrastam? Zar odrasti znači ostati bez sjaja u oku, bez sitnih radosti, bez snova, gledanja u nebo? Zar odrasti znači postati sjenka, koja će se smijati samo kada joj to bude donosilo korist? Ako je tako, ja ne želim odrasti.

Stajao sam pred ogledalom i gledao u dubinu svojih očiju, koje su mi se učinile tako stranima. Ta dva plava prozora u moju dušu su polako gubili sjaj. Prozori su se zamagljivali, a bilo ih je teško obrisati, gotovo nemoguće. Gledao sam u svoje oči i kada mi je krv polako, strastveno ljubila dlanove i na kraju, kao kurva koja je izvršila svoj posao, kapala niz prste i napuštala me. Tada, u zadnjim sekundama koje sam provodio gledajući svoj blijadi odraz pitao sam se jesam li već odrastao, jesu li me već zarobili? U ogledalu gledam kako iza mene stoji sjena odraslog čovjeka. Izgledao je tako živo, sa sjajem u očima. Možda ipak postoji svjetlo... Možda...

Antonio Filipović, 2.d

